

שמעון בוזגלו / בשירותי הספרייה באלכסנדריה

שמעון בוזגלו
בשירותי הספרייה
באלכסנדריה

שירים

Shimon Bouzaglo

In the Library of Alexandria's Toilet

Poems

עיצוב העטיפה: דוד מוסקוביץ, סטודיו דוד ויוסף

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן
במאגר-מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום
צורה ובשום אמצעי – אלקטרוני, אופטי או מכני (לרבות
צילום והקלטה) – ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

©

כל הזכויות שמורות למשורר ולהוצאה
אבן הושן, ספרים לאוהבי ספרים, רעננה
All rights reserved by the Author and by
Even Hoshen Publishing House Ltd.
www.evenhoshen.co.il
Ra'anana 2017

מסר"ב: 978-965-537-140-6 ISBN

ניקוד ועימוד: גופנה
נדפס בדפוס עמנואל, ראשון לציון תשע"ז

לגלעד עברון

תודות

תודה לחברים האהובים שלי - אופירה הניג, רן הררי (זגורז'ניצקי),
חנן אלשטיין, חנה קופלר ועופר שחורי - ולאחוי, שמואל גל, שקראו,
העירו ושמחו איתי.

גם גלעד עברון קרא, העיר ושמח איתי. כמה יחסר לי החבר הזה,
עם עיניו שראו כל היסוס וקשקוש בכתיבה שלי. יום אחד, ב־26
באוקטובר 2016, הוא מת, וזהו. הספר מוקדש לו, לזכרו, באהבה
ובנענועים.

עָקָר

בְּשַׁעַר הַחַיָּה שְׁלִי נִתְפַּס לֹא תִינּוֹק -
בְּרֵד תִּינּוֹקוֹת יָרֵד מִשָּׁמַיִם -
וּבְשַׁעַר הַחַיָּה שְׁלִי נִתְפַּס לֹא תִינּוֹק.
הוּא מְשַׁמֵּיעַ קוֹלוֹת דְּקִיִּים, פְּעֻמוֹנִים,
בְּשֶׁהוּא מְנַסֶּה לְמַפֵּס בְּמַעְלֵה הַחַיָּה
וּמוֹשֵׁף בְּשַׁעַר בְּאֶצְבָּעוֹתָיו הַכּוֹוֹצוֹת,
וְזֶה לֹא בּוֹאֵב לִי בְּלָל.
בְּלָל לֹא בּוֹאֵב לִי, לְהַפְּדִי.
בְּבִקְשָׁה, אֵל תַּעֲיִרֵי אוֹתִי,
אֵל תִּשְׁאַלֵּי מֵאִיפֶה הוּא בָּא לִי,
הַחֲלוּם הַזֶּה.
תִּנֵּי לֹא לְהַגִּיעַ לְרֹאשׁ שְׁלִי,
לְצַחֲקֵךְ בֵּין גֵּיאוֹת וְהָרֵי הַפְּנִים,
וְלִישׁוֹן אֶתִּי לְחִי אֵל לְחִי.
אֲנִי וְאוֹרֵי שְׁלִי.

נאום חנה

הוא מלא את בטני,
האיש הזה,
בפרחים אדמים, שחורים, סגלים,
ואני יודעת שאלד תשעה ילדים.
תשעה ילדים אלה,
בכל מיני צבעים,
שיגיעו אל אפם כל שנה,
מכל היבשות,
ויביאו לי פרחים
ממקומות רחוקים,
ריחות ממקומות רחוקים.

ג'וני שלי, הוא יבוא מאוסטרליה
ויביא לי בכור-אביב,
בכור-אביב יביא לי ג'וני שלי
בצבע עיניה של ברברה,
שילדה לי שלשה נכדים.

שלשה ילדים לג'וני שלי -
בוא נרים כוסית, אישי.

ז'אנג שלי יבוא מסין
ויביא לי לזום, לאמו.
הוא יחבק אותי חזק,
ולא יבכה,
הוא לא יבכה.

חֲזוּנָה יָבוֹא עִם מְרַגְרִיטָה -
חֲצִי מִכָּל הַלֵּב שְׁלִי
שְׁמוֹר לְעִקְרָה מְרַגְרִיטָה -
וַיָּבִיֵא לִי מִנְּצוּאָה
צָרוֹר סִחְלָבִי רוּחַ קֹדֶשׁ,
שֶׁנִּתְפַּלֵּל בְּלִנּוּ יַחַד.

אִזּ בּוֹא נְרִים בּוֹסִית, אִישׁוּ,
לְחַיֵּי זְאֵנֵג וְחֲזוּנָה,
וְעוֹד בּוֹסִית נְרִים, אִישׁוּ,
לְחַיֵּי בּוֹרִים וּמוֹרִים וְאוֹלֵי
וְנִוְרֵי וְזִיגְפְרִיד וְאוֹרֵי!

תִּשְׁעָה חֲדָשִׁים אֲנִי מְחַכֶּה,
תִּשְׁעַת שָׁנִים אֲנִי מְחַכֶּה,
אֲכַל יוֹם יָבוֹא וְהוּא יָבוֹא
הָאִישׁ הַהוּא שְׁלִי
וַיִּמְלֵא אֶת הַבֶּטֶן שְׁלִי
בְּפָרְחִים אֲדָמִים, שְׁחֹרִים, סְגָלִים,
וְאֲנִי יוֹדַעַת - יוֹדַעַת כְּמוֹךָ -
שֶׁאֵלֶד אִזּ תִּשְׁעָה יְלָדִים.

אֵלֶּה אוֹבֵי־דִּיּוֹם

מֵאַחֲרֵי הָרֶשׁ סְבוּדָה
בְּשִׁפּוּלֵי הַמְדָּרוֹן - שָׁם -
יֵשׁ בְּרָכָה מְבִיעֵת קַמְנָה,
צְלוּלָה עַד שְׂרֹאִים לְחַלּוּקִים
אֶת הַגְּמוּת הָאֶפְלוֹת,
דְּמוּמָה עַד שְׁשׁוּמְעִים בָּהּ
אֶת כָּל הַצְּעָקוֹת.
זֶר, לָמָּה לְלַכֵּת סְחֹר־סְחֹר?
פְּעַם, תֵּאשׁוּר, בְּתֵי הַקַּמְנָה,
מְבַעֵה שָׁם בְּבִרְכָה;
גַּם תִּדְהָר, בְּנֵי הַבְּכוֹר,
שׁוֹנֵק לְהַצִּיל אוֹתָהּ.
עֲכָשׁוּ שְׁנִיחֵם צוּמְחִים כְּאֵן,
בְּבִסְתָן שְׁלֵנוּ,
וּבְכֹל יוֹם פְּנוּי - אוֹ לֹא -
אֲנִי יוֹשֵׁב אִתְּם
לְשִׁתּוֹת פּוֹם תְּהָ, וּלְדַבֵּר.
עַל הַכֹּל, זֶר, עַל הַכֹּל
אֲנַחְנוּ מִדְּבָרִים.
עַל הַרוּחַ, עַל הַצְּפָרִים,
עַל הַשָּׁמֶשׁ הַנִּשְׂרָפֶת.
נִשְׂרָפֶת, זֶר, נִשְׂרָפֶת.
וְלַפְעָמִים הֵם מִתְּוַפְּחִים,
תֵּאשׁוּר וְתִדְהָר שְׁלִי,
וְלַפְעָמִים צוּחִקִים,
וּפְעָמִים, בֵּין הָעֶרְבִים,
אֲנַחְנוּ סֵתֵם שׁוֹתְקִים, שְׁלִשְׁתָּנוּ,

וְנוֹתְנִים אֶת עֲצָמוֹנוּ לְטוֹף
שֶׁל הַשָּׁמַיִם הַבְּתוּרִים,
שֶׁפִּתְאֹם, בְּתוֹךְ כָּל הַצְּבָעִים הָאֵלֶּה,
מֵרְאִים לָנוּ אוֹתָהּ,
אֶת הַבְּרָכָה הַדְּמוּמָה
עַד שְׁשׁוּמְעִים בָּהּ - זֶר -
אֶת כָּל הַצְּעָקוֹת.

אנונימום

ביער אַחד מספיק דליל
כדי שהשמש תגע לו בעור
ותהפך אותו למיץ תמונה עתיקה
של יער דליל מופז באור שמש,
ואקליפטוסים ענקיים
שזמרים בו את עצמם
בשלוה בתמתמה עתיקה,
מותחים את אברות ענפיהם
עד קצה התמונה,
ומסתירים בעליהם
את שמו של הציר.
שתיים דבים טובות מבט
שדם טרי של ילדים
מרוח על להייהן החומות;
גור נמרים שבע
הרודף אחרי זהרורים
ומטה לפעמים את ראשו,
בפתאומיות,
אל עבר מקום
שרק רוח עברה בו;
בבונים, נחשים,
אינספור מיני עופות,
נולדו, טרפו ונטרפו
ביער העתיק הזה,
ושמו של הציר התעלעל בכר מזמן.
למען האמת, אפילו בימים האלה,
הרותחים האלה,

הדוחפים אצבעות אביכות
אל תוך הזכרונות,
מין זכרונות עקשים על יערות
ועל שבילים רחבים מרב אור,
אפלו בקהם אין שום קנאי
שיטרח להזיז תעלים
לראות מה שמו של הציר.

נְרִיקִסוּם בן 52

רְאִיתִי אֶתְמוּל, בְּמִקְרָה,
תְּמוּנָה שְׁלִי מִלְפְּנֵי תִשְׁעֵי שָׁנִים.

צָרַחַת קוֹפִים בְּהִרְשָׁה,
צַפְרִים מִתְעוֹפְפוֹת בְּאִימָה
מֵעַל הַבְּרָכָה הַכְּסוּפָה -
מִשָּׂהוּ נוֹרָא קָרָה.

בשירותי הספרייה באלכסנדריה

פיוט או זיון,
זיון או פיוט -
איזו דילמה קשה!

אהובתי רוצה זיון,
אבל דוקא פרנע,
בשארם נובח מקל נקביה,
אפולון משסה בי פיוט.

אפולון או ארום,
ארום או פולון -
איזו דילמה קשה!

הארון

אהובתי, בבקר,
מול ארון הכבודים
שדלתותיו פתוחות, בלן -
אין, אני אומר לכם,
אין מראה יפה מזה.

תכלת וארגמן,
צבעים ועוד צבעים
נוגעים בסודות מארצות הצפון
ובבדים שמוטים מרב יפי.
ואהובתי עומדת עירמה
מול אינספור השמלות
ואינסוף צעיפים,
ומבטחה הנואש
עם ניהוזהה הכשום
אחרי אדי המקלחת
משבשים את חושי.
משבשים לגמרי את חושי,
אני אומר לכם,
וימטיל אותה למטה.

שוב, גם הבקר -
תכלת וארגמן -
היא תאחר לעבודה.

בְּשֶׁרְעָפֵי הַיּוֹם

הַרוּיַח הַקָּלָה
בֵּין שְׁתֵּי הַמְּרַפְסוֹת
נִעְצָרַת לְפַעֲמִים, בְּתַמְיָהָהּ,
לְהִסְתַּבֵּל עָלַי.
"שָׁלוֹם, וּמִי אַתָּה?"
שָׁלוֹם גַּם לָךְ,
רוּיַח קַיִץ טוֹבָה.
אֲנִי זֶה שֶׁנִּזְכַּר עֲכָשׁוֹ
בְּעוֹד עֵשָׂרִים־שָׁלְשִׁים שָׁנָה,
כְּשֶׁהָיָא וְאֲנִי נִשְׁלַב אֲצַבְעוֹת,
יֹתֵר קְמוּטוֹת,
וְדַאי יֹתֵר בְּאוֹבוֹת,
וְנִשְׁתַּק כָּל כָּךְ אֶהְבָּה.
תֵּרָאִי, כְּכֹר עֲכָשׁוֹ
אֲנִי מִתְנַגֵּעַ אֵלֶיךָ,
לְאֶהְבָּה בְּאוֹתָם יָמִים רְחוּקִים,
שֶׁתִּנְגַּרְם לָךְ לְנִשְׁב לְלֹא הֶרֶף
בֵּין שְׁתֵּי הַמְּרַפְסוֹת הָאֵלֶּה,
וּלְהַעֲצֹר לְפַעֲמִים, בְּתַמְיָהָהּ,
לְהִסְתַּבֵּל עָלֵינוּ.

בְּחֹדֶשׁ מָרְס הַנְּפִלָא 2

בְּמָרְס 2030,
בְּשׂוּמְלָאֲכִי שְׁלִי יְהִיָּה בְּן שְׁלִישִׁים
וְנַח עֲשָׂרִים וְתִשְׁעִי,
נִשְׁעֵזֶן עַל מַעֲקֵה הַגֶּשֶׁר
וְנִקְשִׁיב לְאָכִיב הַבּוֹקֵעַ.
נַח שְׁלִי,
אֲנִי אֲגִיד,
מִלְאָכִי,
וְרַק פֶּס הַנְּהָר מִתְנַחַת
וְשִׁמְעֵ מַה שְׁאֲלַחֵשׁ לָהֶם.
הִילָדִים לְמַטָּה יִנְפְּנֹפוּ לָנוּ,
רוֹאִים תִּפְּהֵיזוּ שְׁלָהֶם.

נַח, מַה הֵם אוֹמְרִים?

וְעַל שְׁתֵּי הַגְּדוֹת, בְּיַחַד,
יִבְקְעוּ אֵינְסוֹף סְגָלִיּוֹת –
אֲמַתִּיּוֹת, פֶּעַם הַשְּׂבָנוּ.

אבי

אָבִי, בְּזִקְנָתוֹ, חֵי הַתּוֹל.
יָשׁוּ, פֶּהֶק,
יֵצֵא לְשָׁמַיִשׁ בְּרַחֲוֹב
וְהִסְתַּכֵּל בְּמַבְטֵיִם
סֶפֶק סֶקְרֵנִיִּים סֶפֶק חֲשָׁדְנִיִּים
בְּחַתּוּלִים הָאֲחֵרִים.
אַחַר כֵּן הִתְיָשֵׁב בְּבִרְסָה בְּסֻלּוֹן
מוֹל טְלוּזִיזְיָה עֲנָקִית
לְרֵאוֹת הַרְבֵּה אֶת הָעוֹלָם
וְאִיזָה "לֶהֱקַט" לְקִנּוֹת.

אָבִי עַדִּין חֵי.

וְלִמְרוֹת שְׁאֵנִי מְאֹד אוֹהֵב חַתּוּלִים,
וּבְכֻלָּל, בְּיָמִים הָאֲחֵרֹנִים,
אֲנִי בְּמַצַּב־רוּחַ אוֹהֵב,
הַיָּד - בְּמוֹ מְמוֹתָה
שְׁצֻצָה מִתְקִיפַת הַקֶּרֶחַ,
שָׁם, בְּעִיר הַהִיא -
נְשַׁלַּחַת לְלֶטֶף רַק אֶת הַחַתּוּלָה שְׁלִי.

ורטיגו 15

לא ידעתי - אִיךָ יכלתי לדעת -
שהדרך לשם כל כך ארכה.
לפעמים נראו ברושים לצדה
שמותכם צרחו קופים,
ומישהו,
בלי הרף,
קרא
"שימון"
"שימון".

בסוף, הגעתי לשם.

איזו טעות זו היתה.

ההידרה מלרנה

אם אפתח את הארון
תגיח הידרה אימה.
ומי שהושב: "זה שיר ילדים" -
לעולם לא יזכה להגיע לרנה.

Flauto dolce

For Andrea Bornstein

הייתי היכת לספר לך.
וזה לא אתה, זו אני,
זה החלום שלי
עוד לפני שהפירתי אותך.

בעמק עמק, סבוך צמחיה,
שאצבעו משתנים כל הזמן
בגלל השמש הרקלנית,
המכניסה ת'אף לכל מקום;
למפה, במקום שהשועל עקב
בעיניו התמהות
אחרי זוג שפמנונים ענקים,
שאפלו דרך מי הנדר הקוצפים
אפשר היה לראות להם
את הניבים בלעות הכפירים.
אבל לא זה מה שגורם לשועל
לקפיץ - ממש! - בכהלה,
להסתובב ובראש מורם
לעקב בעיניו התמהות
אחרי הרעש המתגלגל.
כל הכנופיה -
אדמי תוה, קיכלים, שחרורים.
אפלו כמה זרירים -
פרצו בצוחות כנפים
ועפו, לא חשוב אנה,
העקר לעוף משם.

את יודעת מה הוא כתב לי היום?
And yet, I feel that I could do much more.
כל כך רציתי להיות לידו ולתפק אותו.

בעמק עמק, סבוך צמחה,
שהעצים בו תמירים וזקופים
ומספרים לארנבים למטה
ספורים על עננים הצפים באויר
ולא נופלים אף פעם,
והארנבים, כהרגלם,
מניפים יד בכבוד
על ספורי בדים באלה,
אבל גם הם קפצו בכהלה,
והעצים - חלקם שפשו,
חלקם חטפו התכים עמקים
ושברו כמה ענפים,
ועוד הרבה היו נפצעים
אלו האקליפטוס הענק ההוא,
האקליפטוס החסן ההוא -
באמצע המדרון בערד
בין הכביש המהיר לנהר -
לא עצר סופסוף
את נפילת המכונית.
רק רגע קצר נמשך השקט הנפלא,
עד ששוב היא חזרה, הכנופיה -
אדמי תזה, קיבלים, שהוררים.
אפלו כמה זרזירים.

אבו אל הינה

בתעלות ההשקיה
בגן של הרון ארשיד
זרמה, כף מספרים, חכמה,
חכמה עמקה מני חקר.
פרות פלאיים צמחו ממונה
ופרחים נדירים -
סגלים! צהבים! כחלים! -
שהמלך קרל הגדול
נשא מנחה לח'ליף,
ושתל אותם במו ידיו
בגן של הח'ליף.
אחר כף הם התישבו
בצל הסכה בבסתן
ואמרו זה לזה דברים פשוטים,
דברים שאפלו אדם החזה,
שנתר נתורים נתורים
כאן, על זמורת הגפן,
ושלה במקורו תולע זעיר
מבין סבך הנוצות,
אפלו הוא הבין,
וגם הפריזה הטובה,
שבדירה את פניו של היין.
כך, בספת הבסתן הם ישבו -
הרון ארשיד וקרל הגדול -
ואמרו דברים פשוטים
עד שהעריב לו היום.

סרנדת קיץ

שְׁקֵט, אִיךְ אֲנִי אוֹהֵב שְׁקֵט!
תְּהַמְיֶיהָ הַחֲמִיּוֹה שֶׁל חַיִּים -
אוֹשֶׁת הָרוּחַ בְּעֵלִים,
אִם קוֹרֵאת לְבָנָה בְּקוֹל רֶךְ.

דְּבָרִים בְּאֵלֶה.

וְאֵת הַשִּׁיחֹת הָאֲבִיכוֹת
בֵּין תְּקוּץ לְאֲדָמָה.
עֵמֶק בְּתוֹכָהּ,
הַשְּׁקֵט הַנֶּפֶלֶא,
בְּלִי מוֹזְגָנִים, בְּלִי רֶכֶב,
מוֹזִיקָה בְּכָל מְקוֹם.
וְהַגְּלִילָת שְׁלִי בְּמַעַט מְחִיכָת.
בְּמַעַט.
לְפַעְמִים,
בְּתוֹךְ הַשְּׁקֵט הַנֶּפֶלֶא,
אֲנִי נִכְסֵף שׁוֹב לְשִׁמְעַ אֹתָהּ,
פֶּעַם נוֹסֶפֶת לְשִׁמְעַ אֹתָהּ
קוֹרֵאת לְבָנָה - שִׁימוֹן,
שִׁימוֹן, אֵיפֹה אַתָּה?

אִיךָ הֵם יִכְלוּ לְדַעַת
 שְׁבִמְטוֹם הַמְתַנְנֵדְנֵד הַזֶּה,
 הַמְתַאֲמִיץ לְנַחַת בְּאֶבֶד הָאֶפֶר.
 מִתְהַתְיוֹ אֶפְשֶׁר לְרֵאוֹת
 דְּגָלִים מְתַנַּנְפִים בְּפְרֵאוֹת;
 יוֹתֵר - תְּרַנֵּי דְגָלִים מְצַטְלָצְלִים,
 פְּרֵחִים מְתַגְלָגְלִים עַל הַמְסֻלּוֹל,
 מִיִּשְׁהִי מְעַבְרָה יָדִים
 מִהַשְׁעָר לַשְּׁמֵלָה לַשְׁעָר,
 בְּנִסְיוֹן עֶקֶר לֹא לְעוֹף.
 בְּזַמְנִים אַחֲרִים, בְּצִיּוּרִים שְׂלָה,
 הִיא דְּוָקָא מְנַסֶּה לְעוֹף,
 לֹא - מְשׁוּעַת לְעוֹף.
 הִיִּתְהָ רֹצֵחַ לְהִיּוֹת
 מִיֵּן דִּידְלוֹם,
 לְטוֹם בְּכַנְפֶיהָ מַעַל הַיָּם וּבְרֵתִים
 וְלַנְּבַח עַל הַשְּׁמֵשׁ,
 לְנַבְחַ עֲלֶיהָ בְּגֵרְגוֹר נוֹרְאִי
 מְצַעֵר עַל אֵיקְרוֹם, בְּנָה,
 שְׁנַפֵּל מִהַשְּׁמַיִם וְמוֹת.
 אֲכַל בְּנָה,
 בְּנָה לֹא נוֹלַד מְעוֹלָם,
 וְהִיא מְעַבְרָה יָדִים
 מִהַשְׁעָר לַשְּׁמֵלָה,
 בְּנִסְיוֹן עֶקֶר לֹא לְעוֹף.

או סתו קנדי אדם.
עצי אדר, שורות עצי אדר,
ורגשת נעורים נפלאה
בין המבט שלו לשלה
מעל התקליטים, ברחוב בלור.
איד הם יכלו לדעת
שבמטוס המתנדנד הזה,
המתאמץ לנחת באבד האפר.

Meizu M2 Note

שם, פתאם, בתל אביב,
בשעננים בתמים
מגורדים את גפה
באצבעותיהם היפות;
שם, פתאם, בצפון תל אביב,
נחל אחד, קטן,
אכל גם כן ענק מדי
עד שמתפמרטפון
רואים רק מים.
עכשו - הרטום רחב;
זוג ילדים צוחקים;
אה, מירת פדלים בחלה.

ואב מויע אחד.

אחר כן הוא יצטרף
לקנות להם גלידה,
ומשהו לאכל,
ועוד פעם קניה,
ואז לשלם לחניון,
ן - אה - אנמית?
מאיפה? לאן את כפר עפה
בכנפים שחורות
מעל גבר לבן, צעיר, רזה,
עם שער בלונדיני ארוך על כתפיו,
הולך על המים בעינים בחלות,
בלי להשאיר שום אדונה.

סִירַת מְנוּעַ דִּי־חַיּוּכִית
פּוֹתַחַת לַמַּיִם אֶת הָרוֹכֵן,
בְּרַעֲשׁ, בְּבִיקוּנִי צָהֹב -
מִתְבָּרַר לְשָׁגַם בְּפָנִים הֵם חוֹמִים.

גְּלִים, גְּלִים, גְּלִים, כְּבָדִים,
מִמְלָאִים אֶת הַמָּסָךְ הַקָּטָן.

שְׁפִיץ מְהִיר;
קִיּאָק אוֹלִימְפִי
מִמְלָא אֶת הַמָּסָךְ הַקָּטָן.
טֶלְמוּל;
וְעוֹד אֶחָד.

שְׁמוֹיִשְׁהוּ יִקְפֹּץ לְהַצִּיל!

סִירַת הַפְּדָלִים קְרוּבָה כְּכָר
לְשִׁפּוֹךְ לַיִם הַתִּיכוֹן,
וְהָאֵב וְיִלְדִיו עוֹמְדִים נְרַגְשִׁים
מוֹל שְׁתֵּי אֲנִיּוֹת עֵנָק,
שְׁהַגִּיחוּ פְתָאֵם מִהָאֶפְקָ,
וּמִתְנַגְשׁוֹת, בְּרַמְקוֹל כְּבוֹי, זוּ בְזוּ.

שְׁמוֹיִשְׁהוּ יִקְפֹּץ לְהַצִּיל!

גְּבַר לְבָן, צְעִיר, רְזָה,
עִם שְׁעָר בְּלוֹנְדִינִי אֶרֶץ עַל כְּתָפָיו,
הוֹלֵךְ עַל הַפִּיִם בְּעֵינָיו כְּחִלּוֹת,
בְּלִי לְהַשְׁאִיר שׁוֹם אֲדָוָה.

Ikeda Sound Labs

מול החלון הגדול, הפתוח,
שהר פוגי אומם את רבו,
איסמו הקטן מנגן בחלילית
עד שהזקנה שעלתה במדרון
מאז שפקח את עיניו בפקר
נעצרה והתישבה.
ספק אם שמעה את צליל נגינתו
מהמרחק הזה,
אבל אולי אדם העולה אל מותו -
אזנו מתהדדת והוא שומע
את הגוף המהבהב של השקט
ועוד דברים שלא שמע מעולם.
ביום השלישי, בערב,
העורבים, שקרקרו כל היום
על צמרות עצי דבדבן,
קרקרו עכשו את גופתה
ואיסמו הפסיק לנגן.
"כמה דברים קרו מאז",
מלמל אחרי שמונים שנה.
עוד משהו הוא אמר,
אבל אף אחד לא הצליח לשמוע.
וגם כשנכדיו בקשו,
תמה איך אפשר מנגינה
מצלילים פרוידים באלה.
המכה החזקה, למשל,
בתחתית מטוס הקרב שלו.
רק הנפילה על המדרון המיער
הצליחה להציל אותה ממות,

אם כי אז המנות נראו לו עדיף
על שכיבי בידי האויב מאמריקה
ששפתו המאנפפת יסרה את אזניו.
אחרי כן צלצול מנצני מפעמון האופנים
הודיע על שערה, שהתמסר אל הרוח,
ועל פניה שהיו החיוך
שאליה הוא חבה עוד לפני שנולד.
אחר כך צפירת הקטר
עם בנם בעריסה ביניהם
ברקבת אל הוריו שחכו לשלשתם
עם קערת דבדבנים בשלים
שהלילה השיר לכבודם.

מה שלומך, מר איסמו איקדה?

מהנדס קול המחפש עד עכשו
את צליל החלילית ההיא
בין הריצי התקליט
והכטת החול על הארון של בתו,
שהפרטן התמכר לבשרה העדין
יפתאם היא נעלמה.
כמו צליל.
כמו אדם העומד מול מראה
ולא רואה דבר.
שנה אחר כך, זה הכל,
הכנים לצנצנת קמנה
את גופה המקרקר של אשתו,
והציב אותה
על החלון הגדול, הפתוח,
שהר פוגי אוטם את רבו.

זְכָרִיאָם יִנָּם

בְּאַנְיָה הַלְבָנָה, הַיְשָׁנָה,
עִם מְאוֹת פְּלִיטִים,
שֶׁנִּשְׁעֵנוּ כְּמוֹהָ עַל הַמַּעֲקָה,
הַסֹּתְכָלָה עַל הַיָּמִים הַחֲמִיּוֹם,
הַטּוֹבִים,

וְחַיִּיד קָמֹן נִפְתַּח סוּפְסוֹף
אַחֲרֵי כָּל הַמָּסַע הַזֶּה.
לְמַעֲשֵׂה, כְּשֶׁהַחֶרֶבֶן נִגְמַר,
אַף אֶחָד לֹא שָׁאַל אוֹתָהּ
אִם הִיא רוֹצֵה לְהַגִּיעַ דְּוָקָא לְכֹאֵן.
זֶה הָיָה מִיּוֹן פִּתְרוֹן, לֹא רְצוֹן.
בְּאוֹתָהּ מִדָּה יִכְלָה לְהִיּוֹת
Mrs. K, לֹא גַב' ק'.

אַבְל נַחֲזֵר לַמַּעֲקָה.

כְּשֶׁהָרִימָה אֶת הָרֹאשׁ,
נִשְׁמַט לָהּ הַחַיִּיד לַיָּמִים.
קוֹרָה, אוֹלֵי לְכָל אָדָם -
כְּמוֹ זֶרְקוֹר פִּתְאוּמִי מְסַפִּינַת מְלַחְמָה
עַל סִירָה תוֹעָה בְּחֹשֶׁף -
שֶׁמִּשְׁהוּ אֶחָד, בְּהַבְּזָה,
מִקְרִין לוֹ אֶת הַמּוֹפֵעַ
עַד תְּמוֹנַת הַסִּיּוֹם,
וְזֶה בְּדִיּוֹק מֵה שֶׁזֶרְקֵר הַפַּעַר
בֵּין הַגְּבָעָה מוֹלָה
לְבֵין אוֹתוֹ "הַר פְּרָמֶל"
שֶׁסִּפְרוּ לָהּ שֵׁם עָלְיוֹ.

בְּכֹל אֶפֶן, הַשְּׁעָר הָאָרֶץ,
הַשְּׁטָנִי,
עַל פְּנֵיהָ הַיְפּוֹת וְגִבְהָ,
עַמָּם כְּמַעַט לְחַלּוּמֵינָא,
אֶת הַזְּרָקוֹר הַהוּא.
הִיא הֵיטָה נְעָרָה
וְהַחַיִּים מְבַחֲנֵינָהּ
הָיוּ קָלִילִים לְטָפוֹם,
לְפָחוֹת כְּמוֹ הַכְּרָמֶל.

וְהִיא

טַפְסָה

וְטַפְסָה

וְטַפְסָה.

אֲבָל מִשְׁהוּ קוֹרָה לְלִילוֹת
אֲחֵרֵי שְׁבָעִים שָׁנָה.
זְרָקוֹרִים פְּתֹאֲמִיִּים מְסַפִּינּוֹת מְלַחֲמָה,
מִצִּי שֶׁל סְפִינּוֹת מְלַחֲמָה,
הוֹפְכִים אוֹתָם לְיָמִים אֲרָבִים,
יָמִים כָּל כֶּךָ בּוֹחֲקִים
עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאַרְתָּ בָּהֶם
פְּנֵת חֶשֶׁךְ אַחַת,
וּלְזוֹן אֶחָד קָטָן
לְהַסְתִּיר אַחֲרָיו תַּזְכְּעָה.

Kurfürstendamm

הֲרַנֵּעַ שָׁבוּ מִתְחִילִים לְשִׁפְחָה
אֶת אֵלֶּה שְׁיִלְדוּ אוֹתָךְ.
וְאוֹלֵי, בְּמִקּוֹם "לְשִׁפְחָה",
צָרִיךְ מֶלֶכָה יוֹתֵר מְדִיָּקָת.
לְמִשְׁל, הֵחֵא,
בְּדַצְמֶפֶר, בְּבֶרְלִין, אַחֲרֵי חֲצוֹת,
בְּשֵׂאוֹפִירָה וְאֲנִי נִכְנָסְנוּ לְהוֹצִיא קֶצֶת כֶּסֶף
מִחֲדָר הַכֶּסֶפוֹמָטִים בְּבִנְיָסָה לְבִנְק.
בְּרוֹר שְׁנִלְחָצְנוּ בְּשִׂרְאִינוּ אוֹתוֹ שֵׁם.
אֶפְלוּ מִתּוֹךְ הַסְמֶרְטוֹמָטִים שֶׁלְכַבֵּשׁ
הוּא הִבְחִין בְּזֶה וְיִצְא.
כְּשֶׁנִּסְּ אֲנַחְנוּ יִצְאָנוּ -
עִם יָד מְאֻגְרָפֶת עַל הַכֶּסֶף -
הוּא נִכְנָס לְהִתְחַמֵּם שׁוֹב
בְּדַפְנוֹת הַמְכַשִּׁירִים.
מָה, אֲנִי נָבִיא?
מֵאִיפֶה אֲנִי יוֹדֵעַ עַל מָה הוּא חֹשֵׁב,
וְאֲנִי לֹא מִתְכַּוֵּן לְהִכְנִים לוֹ לְרֹאשׁ
אֶת קֶצֶה הַמַּחְשְׁבוֹת שְׁלִי -
לְמִשְׁל, עַל הֲרַנֵּעַ שָׁבוּ מִתְחִילִים לְשִׁפְחָה
אֶת אֵלֶּה שְׁיִלְדוּ אוֹתָךְ,
אוּ, אוֹלֵי, לְהִזְכֵּר בְּהֵם פְּחוֹת וּפְחוֹת.
וּכְשִׁיּוֹדָה, בְּסוֹפֶה הֵחֵא,
פְּתַח לִי אֶת הַדֶּלֶת לְבֵיתוֹ הַחֵם,
"שִׁמּוֹן, בְּלִילָה כְּזֶה
אֲנִי חוֹשֵׁב עַל כָּל הַהוֹמְלָסִים".

ברור, לא צחקתי לו בפנים,
במקום זה נפלט לי "באמת?"
שוב אני נזכר בתנור החמום,
הפעם בגלל השומר למטה, בבנין שלי,
שהתפסה בכל קצה מהשכה
ולמרות זה רעד בשאמר לי שלום.
מה, אני נביא?
אפילו לרן אין תנור
("מגיע לי", הוא אמר).
והפנים השומות של האשה היא,
שם, על מסד הטלויזיה,
בחדר של אופירה,
שוב ושוב,
"כמו קללה עתיקה",
אני נזכר לי בפנים השומות ההן.

Project Tic-Toc

מדען או שנים נכנסים היום -
ליטר דיוק, בשנות הששים -
ועוברים לזמן אחר.
התכנית הזאת, "מנהרת הזמן",
לא יוצאת לי מהראש.
הייתי כבר כמעט בכל מקום
שאתה מעלה בדעתך:
הנחיתי את הומוס בדך
ויחד שרנו על הלנה וטרויה.
מפעם לפעם הוא היה נעצר -
"אבל מאיפה אתה יודע
את מה שעוד לא הכרת?"
וישבת לי אוריפידס
בהצגה הנפלאה ההיא,
שנשארו מהטקסט שלה
רק כמה שורות.
ועוד ועוד,
הכנת את הרעיון.
כולל זה שבקרב אנג'אר נפלת בי בשכי.
היית צריך לראות תפנים שלהם
בשהם גלו למחרת בבקר
שהצינוק שלי ריק.
היא חשבה שאני רוצה להתחיל אתה.
למרות שלמדתי בקפידה
את המנהגים במקום ההוא,
פספסתי משהו, אולי.

"חנינה", מלמלתי לאשה
שפתחה לי את הדלת -
היה לי קשה לקרא
לסבתי בשמה.
סבתי שלא ראיתי מעולם.
למעשה, גם אבי -
היא מתה בשהוא היה בן שלש.
פלומר, בחדש הבא.
עם הידע שלנו היום,
יכלתי לרפא אותה בקלות,
אבל אסור להתערב -
זה החק הכי חמור
שמתיחב אליו כל מדען
לפני בניסה למנהרה.
אז היכתי אליה,
לאשה ההיא, הנאה,
שנראתה כמו בתמונה
בחדר השנה של הורי -
רק קצת יותר הנורת,
יותר מטושטשת.
היא הייתה בת עשרים ושלש,
ואני גבר זר בן שלשים,
מבעבע בריאות, גבוה,
עם משהו בפנים
של מישהו שבא מרחוק.
אז ברור שיקלה לחשב
שאני רוצה להתחיל אתה -
אשת איש -

אָבֵל הִיא לֹא צָעֵקָה
בְּשִׁבְקֵשְׁתִּי מִמּוֹנָה "הַגִּינָה",
תָּנִי לִי לְהַנִּיחַ תְּרֵאשׁ
עַל הַחֲנוּה שֶׁלְּךָ".
לֹא.

רַק הַסְתַּבְּלָה עָלַי.
עֲשׂוֹת שָׁנִים - אֲנִי אוֹמֵר לְךָ -
הִיא הַסְתַּבְּלָה עָלַי.

מתחת לעיץ השיטה

איך נגמור לנו החול, אהובה.

עוד ועוד בנינים מקיפים אותנו
ושקיות נילון ריקות.
כל כך הרבה דיונה
רצייתי לתת לך,
וסבך שיהים מזריק,
לשחק עם הגורים שלנו
ולחלם שנראה אותם פעם
שועלים גאים,
מישירים מבט,
נוהמים על האפק הפנוי
עד שיעצר -
לא, עד שישוגו! -
ויפנה מקום
לאהבה שלי אליך,
ששום ילדה לא תשוה לה,
ואל הגורים שלנו,
הדמומים כל כך
מאז שעבר כאן בבקר
המרוקטור הענק.

איך נגמור לנו החול, אהובה.

Stainless Steel

לאו דוקא בג'ינג'ל
או בכית פאר
של פוליטיקאי או סוחר -
אפשר גם בשורת הנזות מקרה
בעיר קמנה, נאמר, בדרום.
הם יוצאים במהירות מהחנות,
מתקרבים זה לזה
עד תזה צמוד
ופנים מיללות אדמות.
אחד מהם קצת,
השני יותר -
והם מתנגלים על הרצפה.

כמה אנשים מגיחים מהחנות
ורצים להפריד ביניהם.

[... מלים לא ברורות...]

[... מלמולים...]

רגע אחר כך
שוב העיר הקמנה,
נאמר, שם, בדרום,
על שפת הים שלא השלים -
לא ישלים לעולם -
עם העיר הזאת על שפתו.
ערכ רך, בתם,

נְשַׁמְט עַל אֲנָשִׁיהָ,
מְרַעֵד אֶת כָּל גּוֹפִים
בְּאִיזָה זְכוּר־פֶּתָאם.
וְהֵם נִשְׁעָנִים עַל עֲמוּדִים,
חֲלוּנוֹת רְאוּהָ,
חִיבִים לְהִשְׁעֵן.
חֲלָקָם לֹא יִכּוּלִים,
"אֲנַחְנוּ לֹא יִכּוּלִים יוֹתֵר",
הֵם אוֹמְרִים, וְשׁוֹעֲטִים לָיִם.
הָאִישׁ, שֶׁקָּצַת יוֹתֵר הִפְסָם,
חוֹזֵר לְשֵׁם עֲכָשׁוּ,
וְרַק חֲצִי־הַשָּׁמַשׁ שְׁעוּד לֹא טָבַע
רוֹאֶה אֶת הַנִּצְנָנוּץ הַחֹד
בְּכַף יָדוֹ הַנְּחֹשֶׁה.

מלון פלמינגו

לפעמים, כשאני שומע את סינמטרה שר
I did it my way
אני שר לי ביחד אתו.
וכשהתזמורת תוקעת בכל העצמה
עם הטובות והטרוֹמבונים,
אני שומע את עצמי
לוחש בשקט בשקט:

(פאוזזה)

ואתה שימון?

Did you?

(המו)

Do you?

השגרירות האמריקאית ברחוב הירקון -
למה היא צצה, נוסקת לי לזכרון?
בעקר המחסומים הגדולים שלה,
בצד של הפיילת.
אוף אהבתי פעם ללכת בה,
באור הכהל בין ביקינים צהבים,
עד שהיא באה בסוף.
Yes, my friends,
לפעמים היא באה בסוף.

כן, המאפיה האיטלקית.
כדי לשכנע אנשים להתיישר איתה
היא נהגה לשלח אליהם
ראש פרות של חזיר.
(מישהו יודע אם היא עדין עושה את זה?)

Yes, my friends,
את הראש הפרות הראשון שלי
קבלתי בגיל שבע-שמונה.
אצלנו, היהודים,
מעדיפים דוקא ראש של כבשה.
אבי קנה אותה מהרועה
בשדה מאחורי תבליק
ויומים היא פעתה במרפסת שלנו.
ביום השלישי, כמו ציור קובינסקי,
היא נאספה בלה
אל תוך גינית כחלה.
הרבה שנים לקח לי להבין
מה רצו לומר עיניה השחורות,
ארבות הריסים,
לילד שחור מבית הספר
עם התיק הכבד על הגב.
תמיד חזר מבית הספר
אל עיניה השחורות,
ארבות הריסים.

←

לְפַעֲמִים, כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת סִינְטֹרָה שָׂר

,I did it my way

אֲנִי שָׂר לִי בְיַחַד אֶתֹו.

,Yes

לְפָחוֹת שָׂר לִי בְיַחַד אֶתֹו.

בְּרֵטָה הַשְּׂמֵנָה

מִיִּשְׁהוּ שָׁם אָמַר
שֶׁהֶפְרֵט קוֹרָה בְּכֻלָּל
בְּאֵיזָה זְמַן אַחֵר,
”לֹא זְמַן דְּרָמְטוּי”, הוּא הַדְּגִישׁ,
אֲמַתִּי,
מִמֶּשׁ עֲבָשׁוּ,
אֲבָל בְּזְמַן אַחֵר.
בְּקִשְׁתִּי לְמַלְא לִי אֶת הַכּוֹס.
הַצּוֹלֶלֶת הָאֲטוּמִית עֲגֻנָה לְיַד סְפִינְקָם
וְאֶחָד הַמְּלַחִים רָכַב עַל גְּמַל.
הָאִישׁ צָלַם אוֹתוֹ
וְנָתַן לָהּ לְרֵאוֹת.
פְּתֹאם, מִעֵינֶיהָ הִכְחִלּוֹת כָּל כָּךְ
נְטָפוּ טֵפּוֹת זָהָב,
מוֹצָקוֹת,
אֲמַתִּיּוֹת לְנִמְרִי.
כָּל מִי שֶׁהָיָה שָׁם
הִטָּף לָהּ אַחַת
וּבְדֶק אוֹתָהּ מוּל הַשֶּׁמֶשׁ
בְּהִתְרַגְּשׁוֹת עֲצוּמָה.
כְּרוֹר שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ בְּעֶסְהָ.
מִיִּשְׁהוּ הָיָה אוֹלֵי מִסְפָּר אֶת זֶה,
אֲבָל אִף אֶחָד לֹא יָדַע לְעוֹלָם
מִה הַשְּׂתַקֵּף מִהַטֵּפּוֹת שֶׁלָּהֶם,
כִּי רָגַע אַחֵר כֵּךְ –
אֲמַרְתִּי לָכֶם –
הֵם הִסְתַּזְכְּבוּ לְאַחֵר
בְּאַבְחָה אֵימָה.
עֲבָשׁוּ, הַשֶּׁמֶשׁ כָּבְתָהּ.

לפְעָמַיִם, כְּשֶׁהַגְּשָׁמִים מִתְחִילִים,
 וְרוּחוֹת הַזִּקּוֹת מְמַלְמְלוֹת תִּתְרִיסִים
 לְזִכְרוֹנוֹת שְׁלִי,
 שׁוֹב מְנִיחַ מֵהַתְחַנָּה
 הָאוֹמָבוּם שֶׁל אֶנֶד "מֵהַבִּירָה לְחִיפָה".

כִּמָּה שָׁנִים לֹא נִסְעָתִי "מֵהַבִּירָה לְחִיפָה"!

כְּשֶׁהָאוֹמָבוּם עָבַר סְמוּךְ לַשָּׂדֶה הַתְּעוּפָה,
 אֵינְסוּף בְּנַפְּיִם עָפוּ בְּאֵוִיר,
 יָרְדוּ עִם גְּשָׁם לְכֵן
 עַל מִשְׁאֵית שְׁהַתְּהַפְּכָה.

עֶשֶׂר שָׁנִים אוֹדִיכָאוּם תִּנְעָה לוֹ בַּיָּם הַגָּדוֹל.

עֶשְׂרוֹת, מֵאוֹת תְּרַנְּגוֹלֵי הוֹדוּ
 רְצוּ בֵּין חֲרִיקוֹת רְטֹבוֹת
 שֶׁל רִכְבִּים מִשְׁתָּאִים.
 הוֹדִים מְרוּחִים עַל שׁוֹלֵי הַכְּבִישׁ,
 הוֹדִים עַל צְמִיגִים,
 עַל שְׁמֹשׁוֹת.
 גְּשָׁם בְּנַפְּיִם מְעַל מִסְּלוֹל הַהַמְרָאָה.
 וְהַרוּחוֹת בַּיּוֹם הַהוּא, כְּבָר אֲמַרְתִּי,
 וְקָר.

אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּעֲוּ בַּמִּדְבָּר הַגָּדוֹל.

וְדַרְדֵּי הַשְּׂמִינָה שֶׁל הָאוֹמֵבוֹם,
דַּרְדֵּי הַתְּנוּעָה הַבְּלִתִּי פּוֹמְקֵת שֶׁל הַמּוֹנְבִים -
יְמוּנָה, שְׂמֹאלָה, יְמוּנָה -
הַפִּיאַט הַקְּטָנָה כְּמִתָּה
וְנִתְחַבֵּה לְיִרְכָתִי מִשְׂאִית.

איך אשכח את הנמל של פיראוס?

טפה

טפה

נְקוּתָה שְׁלִילִית בְּמִצַּח הַשְּׂקֵט
שֶׁל מְלוֹאֵימְנִיק שְׂקֵט
שִׁישֵׁב לִיד הַנְּהוּג הַשְּׂקֵט.

שָׁנִים שֶׁל גֶּשֶׁם וְרוּחוֹת הַזְּקוּת,
אוֹדִיסֵאוֹס הַגִּיעַ לְאִיתָקָה,
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חָצוּ תִיִרְדוֹן,
וְהָאוֹמֵבוֹם הָאָדָם-לְבָן שֶׁל אָגֵד
עֲדִין בְּדַרְכּוֹ לְחִיפָה.

Jean Marais

בְּתַי, תַּיִם גּוֹרִי,
אֵתָה עוֹשָׂה לִי חֶשֶׁק לְשִׁיר
עִם הַסֶּפֶר הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה שְׁלָף,
'אֵף שְׂרָצִיתִי עוֹד קֶצֶת עוֹד'.
יֵשׁ בּוֹ הַרְבֵּה שִׁירִים יָפִים,
"סִינְמָה בְּלִשׁ", לְמֹשֶׁל.
אֲצִלִּי הִיָּה קוֹלְנוֹעַ "גֵּן עֵדֶן"
עִם בְּסֵאוֹת מֵעֵץ,
בְּקִבּוּקִים מֵתַגְלִילִים
עַל הַרְצָפָה הַמְשַׁפֶּעֶת
וּפְנִמֹּמִים* עַל הַמֶּסֶךְ.
גַּם בְּשִׂכּוּנָה שְׂבֵה גֵרְתִי
הִיָּה פְנִמֹּמִים אֶחָד.

אָבָא שְׁלִי.

הוּא עֹשֶׂה קֶרֶחַת
בִּי אֲמָרוּ לוֹ שְׁנֵה עוֹצֵר נְשִׁירָה.
זֶה לֹא עָצֵר לוֹ שׁוֹם נְשִׁירָה,
וְהוּא הַעֵבִיר לִי אֹתָהּ בְּתוֹרְשָׁה.
קָשָׁה לְהַגִּיד שְׁאֲנִי מוֹצֵטִין
בְּלִמּוּד מֵתוֹךְ נְסִיוֹן,
אֲכַל בְּמִקְרָה הַזֶּה
הַנְּשִׁירָה הַקּוֹא הַרְטִיטָה אֹתִי.

לְפָחוֹת בְּמִקְרִים שְׁנִזְכְּרִיתִי בָּהּ.

לְמוֹשֵׁל, בְּרִבְכָּת,
בְּשֵׁה־שִׁתְנֵתִי בְּשֵׁרוֹתִים
עִם הַמְרָאוֹת מְלֻפְּנִים וּמְאַחֵזֵר,
וּפְתָאֵם רְאִיתִי אוֹתָהּ –
נֹצֵצֶת,
נְאֻצֶּלֶת,
שְׁרוּעָה בְּמַעַט מֵאֵזֶן לְאֵזֶן –
וְכָל כֶּךָ הַתְרַנְּשֵׁתִי:
אֲנִי אִישׁ!
אֲנִי אִישׁ!
בְּחַיִּי, חַיִּים גּוֹרִי,
יֵלֵד בֶּן תִּשְׁעִים וּשְׁתַּיִם,
בְּלִי קְרָחַת, אֶפְלוֹ קַמְנָה,
שֶׁתַּחֲבֵק אוֹתְךָ.

* פְּנִימוֹם: דְמוֹת שֶׁל אַרְכִי־פּוֹשֵׁעַ קִירַח בְּסֵרֵט הַצְרֵפֵתִי *Fantômas* מ־1964,
הַמְבוֹסֵם עַל סֵדֶרֶת רוֹמָנִים מֵאֵת Marcel Allain ו־Pierre Souvestre. הַסֵּרֵט
זֶכֶה לְהַצְלָחָה גְדוֹלָה בְּקוֹפּוֹת – וּבִשְׂכוֹנַת יִלְדוֹתַי.

סינמה בלש

שָׁלַחוּ אוֹתִי, כְּרַגֵּיל,
עִם צִיּוּד הַקְּלֵטָה מְקֻצְוֵי
וּמוֹשְׁקֶפֶת מְצִינָת,
אֲבָל זֶה הֵיחָד מֵאוֹתָם יָמֵי סֶתוּ,
רַנֵּעַ לְפָנַי הַנְּשֵׁם הָרֵאשׁוֹן -
לְמָה תִּמְיֵד הוּא מְזַבֵּיר לִי קֵאוּבוּי,
הַנְּשֵׁם הָרֵאשׁוֹן? -
יָמִים שֶׁבָּהֶם עֲנָנִים אֲפָרִים
יֹרְדִים לְגַבְהַ הָעֵינִים
וְהַרוּחוֹת מִפְּלִיקוֹת לְךָ מֵרַב עֲצָבָנוֹת.
הָיָה כְּרוּר שֶׁהֵם רוֹתְחִים זֶה עַל זֶה,
הַזּוּג הַהוּא שְׁלִי -
נָבֵר וְאִשָּׁה שִׁידְעוּ
מִבְּטִים רַכִּים יוֹתֵר
מִהַרְצָח בְּעֵינִים עֲכָשׁוּ -
אֲפִלוּ בְּמוֹג אוֹיֵר כְּנֹה
הָיָה קֶשֶׁה לְפַסֵּם.
הַצְעִיף שְׁלוֹ כֶּסֶה לוֹ
אֶת הַפֶּה וְהָאֵף
בְּמִשְׁבָּצוֹת אָדָם-לְכֹן.
אֲנִי מִתְכַּוֵּן, לְקֵאוּבוּי, לֹא לְאִישׁ.
הַזּוּג עֲצָמוּ רַב עַל כֶּסֶף -
מִשָּׁהוּ עַל זֶה שֶׁהוּא חֵיב לָהּ
וְשִׁנְנֵעַ לִילְדִים שְׁלֵהֶם.
בְּכָל אִפְסָן, הַכֵּל כָּל כֶּף הַמִּשְׁטִישׁ
עַד שֶׁנִּאֲלָצְתִי לְאִפְסָם אֶת הַמִּשְׁקֶפֶת
וּלְמִקְדַּת אוֹתָהּ שׁוּב.

תמיד מהמיצים משהו בָּרָנַע בָּנָה.
עכשו הם לחשו את להישת הצפעים.
הופ, הנה שלב הפלמנקו!
איפה הגיטרה?
"שיהיה לך ברור,
הכסף הוא לא העקר באן",
אמר האינדיאני לקאובוי -
אני זוכר את הסרט הזה
מהימים שהייתי עוד קאובוי
עם אקדח קפצונים -
והוא מתח את הקשת לירות
בתדהמה של יריבו.
"הכסף הוא לא העקר באן",
אמרו שניהם ביהד, והסתובבו אלי.

פורד מוסמנג

קראתי היום שיר של רימונד קרבר,
שבו שר איך אחרי שנים
שלמד פה ושם באקדמיה,
הוא לא נאלץ לעשות את זה כפר.
כמה הקלה נשמעה בשורות.
אבל רצחו לו את הדוד.
לא לקרבר, למאפיונר הרוסי.
זה עצבן אותו. מאד.
והוא יצא לחפש - גרזן ביד -
מי עשה את זה.
והוא מצא.
בסוף הפרט הגענו לקתרוזים
מהדרך שבה העניש
את הרוצח הנבזה
שם, במגרש שהוא לגריסת רכבים.
ואז הלכנו לשתות,
השחקנים ואני.
בלנו התפלאנו שהוא לא רוסי -
יבגני, הכוכב עם הגרזן.
"אמצתי את השם הזה",
הוא חשף אחרי כמה בוסות,
"בסוף הסמסטר על צ'יבוב".
העינים שלו נצצו, עם היוז,
מהזכרון שהוא, הרחוק.

"המרצה לא אהב ללמוד -
בלם ראו את זה.
ובכל זאת, השעורים אתו,
עם מוחלת השלג
והפעמונים הקטנים,
אשה יפהפיה מסובכת את הראש,
קרה כמו דצמבר,
והגבר ההדור משתהה לרגע,
חור כמו האדמה מפתחיו,
ואחר כך חולף, לא, בורת משם.
השעורים האלה אתו",
הוא מלמל.
"השעורים האלה".

מקם פֶּלְנֶק

שלושה שירים

רצח

האיש במקטרוֹן האדם
והמכנסים בירק בהיר.
רק רנע,

מה הוא נעלם כל כך מהר
עם האקדח במערכה ראשונה?
- אופירה לא תאהב את זה,
היא מעדיפה נסיונות במעבדות,
לא על הדף -
אומרת השמלה הסגולה
לזו בשמלה הורדה.
והנה הפולצר.
רואים מיד.
לפי הפה.

מעין הממטרה רואים הכל -
ורק חלקיק.

- אם אין לך דבר חכם לומר לי,
לך מכאן, אל תעניף אותי -
אה, מי לא שמע את זה פעם מרן?
עכשו, עם חלצת העבודה הפחלה שלו
ונעלי הספורט הכתמות,
הוא נובח את זה על הסנטור.
תראו, תראו איך הוא מתקמט
עם הטוקסידו השחור,
שאנגנס, אשתו, לא המשרתת -
או דוקא בן המשרתת? -
עמלנה בתאווה.

על אלה אדלג.
גם עליו.

מעין הממטרה רואים הכל -
ורק חלקיק.

ומי זו פאן, מקפת
בנשים ובגברים
שמושל נדחקים לדבר אתה?
חייבה תקל וזקיפותה הננוחה
מראים שהיא מרגלת בזה.
- אם כי בעבודות שלך את בן מנסה.
- ברור שהיא מנסה, אבל בגבול הליריקה.
- דברתי עם אופירה, לא אתה.
- גבול כל כך זעיר
עד שהוא חומק מהרשת
בדיוק לחיץ האביב
בין הכחל לשחור בפרקעית.
- שמעת את זה, אופירה,
שמעת את התפלצת הזאת?
מעין הממטרה רואים הכל -
ורק חלקיק.

וזה הנן. מה, הנן, באמת?
מתי הוא הגיע לפרובינציה?
הוא משוחח עם מישהי
בשפה מנצנצת

שְׁהִיָּא אַתּוּ מְשֻׁם,
עֲמוּפָה חֲלוּנֹת רְאֹה
שְׁמִשְׁתַּקְפִּים מִהֶם גּוֹרְדֵי שְׁחָקִים,
אַבְל גַּם כֹּה אֶפְשֶׁר לְרֹאוֹת
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה אֶתְּהָ אֶתְּהָ
בֵּין כּוּס יוּן אָדָם לְלִכְנָן.

מַעֲיִן הַמְּמַטְרָה רוֹאִים הַכֹּל -
וְרַק הַלְקִיק.

אֵה, הִנֵּה הוּא שׁוֹב -
אֲנִי אוֹתְכֶת תִּשְׁלֹב הַזֶּה
בֵּין אָדָם לְיֶרֶק,
בְּעֶקֶר בְּשַׁעַת לִילָה כּוֹז
כְּשֶׁהִירַח הַמָּלֵא,
הַמְּסַתְתֵר מֵאַחֲרֵי עֲצָמוֹ,
תְּמִיד מֵאַחֲרֵי עֲצָמוֹ,
דוֹרֵךְ אֶת הָאֲקֵדָח
וּמְכוּן אֵלַי.

הבגידה

נתחיל את השיר מהסוף,
ברגעים לפני שנכנסה שם, לחדר השנה,
וראתה אותו אתה.

קרה לכן?

לכם?

לי עדין לא.

- ואל תביאו עונה, יש פבר.

- בסדר, אמא.

- אל תאחרו. תהיו פה בדיוק בקמ"ש.

- להתראות, אמא.

אדמים, כמו פתאם,

שחורים, כמו משהו שעלול לקרות,

היא בקרה זר מהפרחים הנפלאים האלה.

שמש אפרה וגורד שחקים

הסתכלו עליה בפנים כסוסות,

אבל העמידו פנים

ששוב הם משחקים באור-צל,

ומחליפים את צבעי הקלב

מלבן וזהב עד גברת,

שרצועה הפרה ביניהם.

רחוב.

חמש שנים הם יחד,

והלב עדין רועד אליו.

מטום עובר בשמים.

מדרגות.
ארבע, חמש, שש -
מיון מנהג משנה לספר אותן.
אין להם ילדים.
הוא - לא מתעקש (בנאלי).
היא - לפעמים מהרהרת בזה
(אמרתני כבר, בנאלי),
אבל גלי האוקינוס,
האורב בסבלנות לעיר,
מטביעים ת'הרהורים
עמק, בתחתית,
בתוך אלמגים צהבים וכחלים
שדגים מלאי מחשבות
מסתובבים, נמשכים אליהם.

דלת.

הוא לא אוהב הפתעות, היא יודעת,
אבל לעתים, רחוקות, בסדר?
לראות ביהד את הצהרים
בשלישי או רביעי.
לא רק בשבת.
בסדר?
המטבח ריק.
הוא גם לא בסלון.
מיון שמחה גדולה, עצומה,
ליתת לו את הזר -

לְאִמָּא נִקְנָה כְּכֹר בְּדֶרֶךְ אֵלֶיהָ -
לְפִזֹּר עַל גּוֹפוֹ, שְׂמוֹשׁוֹ שֶׁאֲתָה כָּל כּוֹף,
אֵת הָאָדָם וְהַשְּׁהוֹר
וּלְאִמָּא לְאִמָּא לְאִמָּא,
כְּמוֹ הַמְּבֵט שְׂלֵה עוֹד רְנַע,
לְהַזְדַּיֵן וּלְהַזְדַּיֵן.
עַד רְבַע לְחֵמִישׁ.

אחריו החגיגות, הגיע איש הזאב.
 ארנה נעלבה,
 אמרה לא יצאה לה טוב התסרקת
 בשיר שהוא שכתבתי.
 ולמרות הניבים החדים,
 הוא גורם לי לחיך.
 החגיגות נגמרו.
 טוב, אולי נשארו עוד שתיים-שלוש.
 (להזמין אליהן את איש הזאב?)
 בכל אופן, ההתלהבות נגמרה;
 נשפכה מפני חדש-חדשים
 דרדך ורדיו, עתונים, טלוויזיה.
 אנב, בערוץ 8 פרחים פרחים מייד -
 וגם מתים מייד.
 היער ריק.
 הצפרים ברחו.
 (מי צועק שם?)
 ירח מלא פוקח עין הולך
 על ועל העיר הגדולה.
 "ארנה!"
 "ארנה!"
 זאבים רצים ברחובות
 ומחפשים דבר-מה.
 המצלמות בתחנת הדלק -
 ידעתי שפעם אזכיר אותן -
 קלטו אותם עוברים מארבע
 לעמידה על שתיים.

←

כַּמָּה לְשָׁנִים, כַּמָּה לְשָׁנִים,
פְּנִיָּהֵם הָיוּ מְטֹשְׁטוֹת.

שִׁירַת הַמִּצְלָמוֹת.

סְבֵתָא, סְבֵתָא,
לָמָּה הַשָּׁנִים שֶׁלָּךְ בַּה חֲדוֹת?
לָמָּה אֲזַנִּיךָ בַּה אֲרַכּוֹת?

שִׁירַת הַמִּצְלָמוֹת.

(מוֹצֵא חֵן בְּעֵינַי).
וְזָנְבִי, מַה פֶּתְאֵם יֵשׁ לָךְ זָנְבִי!

אַחֲרֵי הַחֲגִיגוֹת,
כְּמוֹ בְּעָרוֹץ 8, פְּרִיָּהָ צְהֵבָה,
וְשָׁעוֹת נִסִּיתִי לְהִסְבִּיר לָהּ
שְׂוֹאֵת לֹא הִתְסַרְקֶת -
מַה פֶּתְאֵם תִּסְרְקֶת! -
מִשְׁהוּ אַחַר,
אַחַר לְגַמְרִי.

ביקני צהוב

שני שירים

ברברה

איך אפשר לשכח - איך! -
את גופה הכלונדיני מרב שהיה
בברכות מלונות מקריחים מיגרה?
כמה יפי צרח לה
מהביקני הצהב!
הוא, אולי אני,
לא זוכר כבר מי עמד מולה,
כששכבה בגלים פשוטות
על מפת השזוף ליד מי הכלור,
וקראה לי שיר שלה -
משהו מאיזו סדנת כתיבה -
שלא רציתי שיוגמר לעולם.

בְּרִלֵי הַיָּלָם

טוֹב, לֹא כָּל מְסַבֵּת גֵּן
נִגְמָרֶת בְּרָצָח.
אַתֶּם יוֹדְעִים,
נְקִישֵׁת בּוֹסוֹת,
מִיִּשְׁהוּ צוֹחֵק צָחוֹק גְּדוֹל,
"תִּגְדִּי, מִי זֹאת הַפְּרִיג'יֶדֶר
עִם הַשְּׂמֹלָה הַפְּגֵלָה שָׁם?"

(פְּתָאם נִשְׁמַע קוֹל יְרִי.)

צָרָחוֹת,
הַמוֹזִיקָה מְפָסְקָה,
זוֹ עִם הַשְּׂמֹלָה הַפְּגֵלָה
מִשְׁתַּנְּקֶת מִיְּבֹבוֹת,
וְהִירָח,
הִירָח הַפְּלֹא לְמַעֲלָה
מִדְּהִים בְּלִי מְאֻמִּין
תִּלְיָלָה הַנְּפֹלָא הַזֶּה.

מילים ללא תווים

שתי פנמוזיות ושיר

פנטזיה בלה מז'ור

תְּעוֹף לְכֹל הַרוּחוֹת!

זֶה קָשָׁה.

סְלִיחָה?

אֵיפֹה אַתָּה?

טוֹק.

מְרֵאָה.

מִה דַּעְתְּךָ לְקֵרָא "מֵאֶסְטֵר־בֵּיס"

לְסַנְדְּוִיצ'יָה הָאֲדָמָה שְׁלִי?

הַתּוֹל מִיָּמִין!

תְּעוֹף אוֹ שְׂאֲנִי...

כָּל הַיּוֹם "אֵיפֹה אַתָּה?"

הוּא חֵרֵשׁ,

הוּא פְּשׁוּט חֵרֵשׁ.

בְּנֵג.

אֲכַל שְׂיֵהִיָּה עִם הַמוֹן מְיוֹנָה,

צָהֳב־צָהֳב,

עֲדִין.

הַתּוֹל מִיָּמִין!

ובלי קולך.
בנג.
בנג.
בבקשה!
הוא לא מפסיק לצרח.
מי?
ימה, ראית פעם עורב מעדן?
זרזיר שתקן?
טוק.
ימני נאור.
סנדוויץ'יה עם פוס יון ורד?
כמה שמנים, בלי סוף שמנים.

התול מימין!

קאק,
אק,
אק.
סליחה?
הרוח היום מערבית.
תעוף לכל הרוחות!
בשכונה החדשה שלי,
בשקט הנפלא הזה
בין בנינים מטפחים
ומדשאות רחבות,
יותר ויותר -
טוק
בנג -

פנטזיה ברה מז'ור

רוח, כְּמִה רֹחַ בְּחוּץ.

הֵאָהוּ!

הֵאָהוּ!

בְּשֶׁרֶבְרַט וּדְקוֹק הָיָה יָלֵד -

קָרְעוּ!

קָרְעוּ!

כִּתְה מ' הִיא הַכִּי גְרוּעָה.

גַּם מְנַסִּינְכֶם?

מִיָּן מַיִם מְזַקְנִים וְקָרִים

עַל אֶרְצוֹ הַחֹל.

לֹא רַע - מַיִם מְזַקְנִים.

אֶרְנָה, תוֹרִידִי לִי תִּמְפָּתְחוּת.

רוח, כְּמִה רֹחַ בְּחוּץ.

וְאִם הָעֵלָה רוֹצֶה כִּד סָתֵם

לְנוֹחַ, לֹא לְוֹז?

פִּינָם.

פִּינָקִים.

(צִדְקוֹק קָצֵר.)

לֹא נָעִים, בְּטַח לֹא בְּכִתְה מ',

לְהִסְתַּבֵּב עִם זֵין עֵץ -

לְפָחוֹת לֹא כְּשֵׁם מְשִׁפָּחָה -

חוֹשֵׁב לֹא רוֹבְרַט וּדְקוֹק.

פִּשְׁשׁ

פִּשְׁשׁ

(הקוּי שֶׁל צֵלִיל הָעֵלִים
בְּשִׁהְרוּחַ דוֹחֶפֶת אוֹתָם.)

הוא תִּיה מִלְחִין אֲנָגְלִי.

פֶּשֶׁשׁ

פֶּשֶׁשׁ

(הקוּי שֶׁל מַיִם זֹרְמִים בְּצַנּוֹר
אוֹ שֶׁל חֶפֶץ הַנְּגָרֵר בְּדִירָה מְעֵלִי.)

הוא גַּם אֶהֱב לְצִיר אֲנִיּוֹת -

מִפְרָשִׁיּוֹת גְּדוֹלוֹת הַיּוֹרוֹת זוֹ בָּזוּ.

אֲנִי מִנְגֵן עֲכָשׁוּ

תִּקְוֵנְצֶרְמוֹ הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלֹּא לְחִלְלִית.

קִרְעִ!

קִרְעִ!

יִצִירָה מִקְסִימָה.

כמה מטרים מבית ניר

את הצלילים, בעקר תצלילים,
את המושב הדק מהחלון,
אני מנסה לקלט
(והריחות)

כמו תהנת אנטנות סודית
שאף פעם לא רואים בה איש,
אפלו לא מכונית
במגרש ההניה הקטן.
לאן הם נעלמו כלם?
הצליחו סופסוף לשמע צרחה
בלי להפר לה עורב?
לרעד בלי לקרא לזה רוח?
קראתי שיר הבקר
שבו תודה המשורר
למי יש ריח יותר משכר:
לפרחי האביב או לשער אהובו.
צלילים -

קרע,

קרע -

כמה צלילים!

מינין הבטחון שהם

עורב.

(שוב עורב!)

מינין הבטחון?

(איזה בקר יפה!)

כמו תהנת אנטנות סודית

בעמק רועש מפרחי האביב -

קולטת, לא מפרשת -
איך זה להיות כמוה?
תודה על כך הרבה בזמן האחרון.
רק רגע -
אני מקרב במקירות לנורה
תתצ"א של התחנה:
דלת נפתחה שם באחד המכנים.

מִיֵּל כּוֹרֶסָה

אַרְבַּעַה שִׁירִים

שמורת סרנגטי

האימה הזאת,
שלביתה רודפת אחריו -
צריך לראות ערוץ 8
כדי להוות אותה.

בצפון, בגליל,
 בהרשה שמפעם לפעם
 עוברים בה נמר או ספינה;
 עמוק בתוכה,
 בין תנים וברושים
 חי שכט אפריקאי,
 בלי טקסים ומנהגים חריגים
 של שכט אפריקאי מפר.
 סתם אוהבים לפטפט,
 לנח, להרהר על שפת נחל -
 למגנת לבם של ספנים,
 הנשענים על מעקה הספינה
 שם, בהרשה, בגליל,
 ומסתכלים למטה על אחת הבקעות,
 המוארת באור נר בודד,
 ורואים בכל לבם איך אמה
 מכינה אותה לקראתו
 ומשמנת ברכות את גופה,
 בלחש מלים עדינות;
 איך אמו רוקחת משקה מיחד
 ומגישה לו לשותות, בחיוף,
 רגע לפני שגופו הצעיר
 שבכה אל אש אשה
 גוהר על רגליה הפשוקות
 ששום איש לא היה ביניהן.

עולה ויורדת האהבה,
 עולה ויורדת בגופם הנדהם.

והאמהות לידם, בלשקט,
בגלימות אפריקאיות ופנים צעופות,
סופגות במטליות לחות, לבנות,
את הזעה הרבה מנופם
השחור, הנוצץ, העולה ויורד.

זה מה שרואים בכל לבם -
גבוה, מלמעלה - הספנים,
הנשענים על מעקה הספינה
הענקית, הארבה כל כד,
שם, בחרשה, בגליל.

Bubalus bubalis

תאז, נדמה לי -
או משהו מהמשפחה הזאת -
תאז צעיר,
בגיל שמעיר בחיות בוגרות -
כמוני, למשל -
איזה רצון לסוכך עליו,
תשוקה שינדל וישגשג
בערכה הצהבה הזאת.
כן, תאז צעיר.
איך היה יכול לדעת
ליד עשרות, אולי מאות,
התאזאים הגדולים, התזזקים,
שזה יהיה יומו האחרון?
הוא היה מספיק גור
לרדף אחרי קרני שמש
ששטפו בו בין עלים,
אכל גם בגיל שהאוויר הנפלא
קורא לך אליו,
לוחש לך לנשם אותו,
רק אפה, לבדך,
רחוק מעדר, ממבגרים.
כן, האוויר הנפלא הזה
שלא תמיד אומר הכל,
לא תמיד מספר
מה יש בהמשך שלו,
בהמשך, שם, בקצה הצהב.

פְּעָמִים אֶלֶּה עוֹד תֵּאֵזְאוּ אִיִּם,
פְּעָמִים, לְמִשְׁלֵי, לְהַקֵּת לְבִיאוֹת,
לְבִיאוֹת עִם גּוֹרִים בְּגִילוֹ,
שְׂרוּדֵפִים קָרֵן שְׁמִשׁ
מִשְׁפָּחָה בֵּין עֲלִים
אוֹ צוֹפִים, כְּמוֹ הַיּוֹם -
בְּגוֹפֶם שְׁנִמְתָּח -
בְּרִיצָה הַחֲדָה, הַיְפָה, שֶׁל אֲמָם.

השאגות הנוראיות
משלשת האריות -
אפלו השנה הכי שלה
של תולה שלי,
כאן, על הספה לצדי,
לא מצליחה להשתיק אותן.

כל לביאות גופה משמיעות אותן.

סואנה צהבה עד האפק,
פה ושם עצים מזומזמים
מרב שמש. עוד שמש.
הם נמים עכשו, כל היצורים,
מתחת לצללים משטים -
רגע מניסים את האור
ורגע נסים מפניו.
תולה מחליפה תנוחה,
והאריות שוב קמים
מהפנוחה הרגעית
וממשיכים להתנפל זה על זה:
שני צעירים, שאפתנים, חזקים,
נגד אריה מזדקן אחד.
מה קרה שנוכרתי בזה?
כן, ההתולה.
פעם,
כל כך רציתי שהם ינצחו אותן.

חורף בעמון

ארבעה שירים

ההלוויה

"התלוויה של המאָה העֵשְׂרִים",
כָּד קָרְאוּ לַהֲלוּיָהּ
שֶׁל הַמֶּלֶךְ חוּסִין,
עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם,
שְׁלִיט יִרְדֵּן קְרוֹב לַחֲמִשִּׁים שָׁנָה,
בֶּן הַמִּשְׁפָּחָה הַהַאֲשֵׁמִית,
צֶאֱצָא לְנַבִּיא מוֹחֵמֵד,
עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם.
אֲלָפִים עַל אֲלָפִים לוֹו אֶת הָאָרוֹן,
זְקֵנִים בָּבוּ,
נָשִׁים וְלֹוּ,
סִפְקוּ עַל הַחֲזוּהַ,
וּגְבָרִים צְעִירִים, פְּרוּעֵי פָנִים,
זְקָנוּ עַל הַכְּבִישׁ
לִפְנֵי הַרְכָּב שֶׁהוֹבִיל אֶת הָאָרוֹן.
הַמֶּלֶךְ חוּסִין מֵת.
מֵת הַמֶּלֶךְ חוּסִין -
וְאֵתוֹ אֶחָד הַצְּעִירִים הָאֵלֶּה.
נִדְרָם מִתַּחַת לְגִלְגָּל
בְּלִי שְׁחוּסִין הַרְגִישׁ בְּכָלֵל.

”בעד החלון נשקפה
ותיכב אם סיסרא בעד האשנב:
מדוע בשש רכבו לבוא?
מדוע אחרו פעמי מרכבותיו?”

ותפלויזיה, בצרחה,
השקיפה בגבה הדקיק -
אחה, יא יאמא -
ושדרה בלופ
פי”הלויה של המאה העשרים”.

עבדאללה

עבדאללה השני בן הוסיין,
בן מלאל, בן עבדאללה הראשון -
אללה יברך את החי
וייתן מנוחה למתים -
כה מעט חול מפריד בינינו
ומדבר ששנינו אוהבים.
באותה שנה יפהפיה
שבה נולדת, מלך,
הוליד אותי מרק,
בן אליהו והננינה,
עליהם השלום.

הם נולדו רחוק מבאן,
שם, בקצוי מערב,
מעבר להרי האמלם,
בגן ההספרידות,
שבו שוקעת לה השמש
אחר צאתה עם שחר
(היית מואמין?)
בן, מהממלכה שלך -
"אריות השמש",
בך קראו הקדמונים
לממלכה שלך. ידעת? -
כמו נור, אפך תחורגת,
שחסרת לה תבנית,
ושלא כמו השמש,
היא לא תחזור מחר עם שחר.

”בין רגליה כרע, נפל, שכב,
בין רגליה כרע נפל;
באשר כרע, שם נפל שדוד”.

עבדאללה השני בן חוסין,
בן טלאל, בן עבדאללה הראשון -
אללה יברך את תחי
ויתן מנוחה לפתים.

חסן

חסן בן מלאל,
אָהיוּ שָׁל הַמְּלָךְ הוֹסִין.
כְּשֶׁהָיָה הַנְּסִיךְ בֶּן שְׂמוּנָה־עֲשָׂרָה,
מִנָּה אוֹתוֹ אָהיוּ הַכְּבוֹר
לְיוֹרֵשׁ הָעֶצֶר שֶׁל הַמְּמֻלְכָה.
עֲשָׂרוֹת שָׁנִים הָיָה חֶסֶן –
אִישׁ הַמְּשֻׁפָּחָה הַהַאֲשָׁמִית
בַּת אֶלְף הַשָּׁנִים –
נְסִיךְ הַכְּתָר שֶׁל יִרְדֵּן,
יוֹרֵשׁ הָעֶצֶר הַמְּחֻלָּט.
עֲשָׂרוֹת שָׁנִים
נִשְׁעַן עַל מַעְקֵה בֵּיתוֹ
בְּמַעְרָב עֲמֹן,
שָׁרְחוּבוֹתֶיהָ רְחֵבִים
וְסוּסִיָּה יָפִים,
וְנָאֵם שׁוֹב וְשׁוֹב
לְפָנָי קָהֵל עֲצוּם
שְׂמֻלָּא אֶת כָּל עֵינֵי רוּחוֹ,
אֶת הַשְּׂרָפָה הַכְּבִירָה
בְּכָל עֵינֵי רוּחוֹ
הַמְּחֻכּוֹת,
מְחֻכּוֹת,
כְּלוֹת.

“עוֹרֵי, עוֹרֵי, דְּבוֹרָה,
עוֹרֵי, עוֹרֵי, דְּבָרֵי שִׁיר”.

בְּשִׂאֲחֵיו הַבְּכוֹר נִלְקַח לְשָׁמַיִם,
בְּדֶרֶךְ יִצְחָק שֶׁל אֱלֹהִים,
וְהַשָּׁמַיִם הִרְפִּינָה אֹרְחָה,
לְחַיֵּי הַנְּסִיחָה חֲסֵן
אֶת יְדוֹ שֶׁל אֲחֵינוּ,
הוֹד מְלָכוּתוֹ, עֲבָדֵי אֱלֹהִים הַשָּׁנִי,
וְשָׁב לְמַעַקֵּה בֵּיתוֹ.
נִשְׁעַן וְהִסְתַּכֵּל
עַל הַרְחֻבוֹת הַרְחָבִים
וְהַפּוֹסִים הַלְּבָנִים.
הַפּוֹסִים הַלְּבָנִים,
הַיְפִים.

אהובותיו של חוסיין

הייתי אהובתו של המלך חוסיין.

גם אני.

גם אני.

גם אני.

אכל בלילה ההוא,

שהיה מלא אהבה,

וחשד נשפך ללא הרף

על הכביש הארוך במדבר,

מה התנגן ברדיו

במכונית שארבע יפות

הדהירו אותה מרב צחוק ושירים,

והרגלים התמוכות שלהן,

החשופות לריח הלילה,

הגיהו מהחלונות

כמו משוטטים של ספינה עתיקה.

מה התנגן ברדיו?

הייתי אהובתו של המלך חוסיין.

גם אני.

גם אני.

גם אני.

ובבקר, מקדם בבקר,

בשמש אדמה, קרה,

בקעה מבין גבעות צהירות,

תנים זקנים -

זֶה מַה הַשָּׂאִיר לָהֶם הָעֵדֶר -
בְּרָסְמוֹ אֶת שִׁירֵי הַרְגָּלִים,
שָׂרַק שְׁעָה קִלְחָה לְפָנַי בֵּן
גִּתְזוֹ, כְּמוֹ שׁוֹשְׁנָה מִמְלַכְּדָת,
עַל מִרְחָבֵי הַלְיָלָה.

אַחַת, הַדְּמָמָה שֶׁנִּשְׁאַרְהָ!
סוּפְסוּף אֶפְשָׁר לְשִׁמְעַ
מַה מִּתְנַגֵּן בְּרִדּוֹ.

מול אהמד את סלים

כבר כשיצאתי מהבית ראיתי שהכביש פקוק. המשיש דקות אחר כך הבנתי שצפויים לי מאה ומשהו קילומטרים פקוקים עד שאגיע אליו. "מצטער, רן", התקשרתי, "ביום אחר".

והזרתי.

בדרך ראיתי את הכביש הצדדי שמשך את עיני לפני כמה דקות - בכיוון ההפוך. סמיתי ונכנסתי אליו. מישהו, אני זוכר, סיפר פעם שקורים שם כל מיני דברים בקצה הכביש הצדדי ההוא. שהוא נגמר פתאום, גם אם נראָה שיש לו המשך. מין טעות אופטית שסופה באיזה עמק עמוק, שגם אותו אף אחד לא ראה. לא יודע, אולי הנוף שהשתנה תוך כדי הנסיעה למין משהו שעיוות את כל מה שמוכר. לא קומיקס - עצים משחקים שהמט ובניינים עומדים מאחור ונותנים להם עצות. לא, משהו שבאמת קשה לשים עליו את האצבע. משהו שאיבד את הקווים החדים והפך לעיסה לא ברורה. תקראו לזה חלום, הזיה, מה שתרצו. אבל תהיו בטוחים - אני לא מעשן או שותה. בכל אופן, לא יודע מה גרם לי ללחוץ על הגז - עד הסוף - ולמום שם על הכביש הצדדי.

פואמה 2

טבעת - מספרים -
היא לא תמיד טבעת.
לפעמים, בשמסירים ממנה תיאבון,
אפשר לראות מדרגות.
"לי יש כוז", היא אמרה,
"רוצה לרדת אתי?"
ברור שלמטה היה זהה למעלה.
שמש אדמת בלורית
נפנפה את שערה
מעל הראש שלנו,
עד שקפצנו לנהר הצונן,
שמימיו זרמו לעיר הבירה.
אפילו מרחק בנה
אפשר היה לראות אותה
מנחת על בועת זכוכית,
ממש כמו הבירה שלנו,
ואם הופכים את הבועה -
ולפעמים עושים את זה -
יורד שלג כחל או אדם.
שלג כחל ירד עלינו
בלילה בלי הרוח.
שקט אפי צלל עלינו
מהעולם למעלה,
ששרשיו נראו עכשו
לאור הקבנה.
לילות רבים, ארבים,
ישבנו שם על הספסל

וְדַבְּרָנוּ אֹז שְׁתַּקְנֵנוּ,
בְּלִי לְנִיעַת זֶה בְּזוֹ.
זוֹ בְּזֹה.
וּבְאוֹתוֹ הַזְּמַן שִׁיחִים מְטַפְּסִים
נִכְרְכוּ סְבִיב לַמְדִּירוֹת -
עַד שֶׁהֶעֱלִימוּ אוֹתָן.
וְהַשְׁלֵג הַכֹּהֵל יָרַד וַיִּרַד,
וְלָנוּ כְּבֹר לֹא הָיָה אֲכַפְתָּ,
בְּאֵמַת כְּבֹר לֹא הָיָה אֲכַפְתָּ
לְמַעַלָּה אוֹ לְמַטָּה.

אלוף העולם

התחושה הזאת שרודפים אחריו
וכל רגע צפוי בדור בגב או סבין -
מפירים אותה?
אני בן, ולא רק בלילות.
קבלו אלוף בהתנשפות מבעתת,
המוציא מאחורי כל עץ או בגנין
עם ידים על ברכים
לראות אם הם עדין שם
כמו באי השומם ההוא:
הצי עזב מזמן ושכח אותי,
אכל במקום הרובה
שהם נתנו לרובינון קרוזו,
הם השאירו לי שנים-שלושה
שתמיד צצים פתאם,
בד, משום מקום, צצים להם פתאם
ומתחילים, בתשוקה, לרדף אחרי,
במהירות בלתי נתפסת,
שנים בלי שעון על היד,
מהגזונגל עד ליער השחור.
זוכרים את הפרט ההוא?
הם מורידים אותו מהמכונת
ביער השחור ואומרים לו "רוץ!"
הוא עדין רץ, האיש,
גם אחרי שהפרט נגמר
הוא עדין רץ -
ברחוב שלי,
בין חדרי הבית שלי,
בגבו המפנה אליהם.

פּרִיז

"בְּחֵדֶשׁ מֵאֵי הַנְּפִלָא"
(הֵם יִדְעוּ שְׂשִׁיר אֶת זֶה פֵּעַם)
נְגַמְרוּ חֵדְשֵׁי הַחֶרֶף,
וְהַתְּהִיל הַחֶרֶף.
דְּרִי קְוֵי מְלַפּוֹנִים
הַתְּבַרְדּוּ קְלִיעִים מְנַחִים;
מַחְשָׁבוֹת הַשְּׁתַלְנָה,
גְּדוּלוֹת בְּאֲשַׁכּוּלִיּוֹת,
קְשׁוֹת בְּמוֹ עֲצָמָן.
מִיִּשְׁהוּ סֵפֶר שְׂרָאָה דְּחֵלִילִים
עוֹקְרִים בְּקִלוֹת אֶת גּוֹפִים
מִהֲאֵדְמָה רַבַּת הַנְּשָׁם
וּמַתְּהִילִים לְלֶכֶת.
"יִדְעֵנוּ", הֵם אָמְרוּ,
בְּשִׁירֵי הָעֵץ שֶׁשָׂרַד בָּם
מִזְמַנִּים שֶׁלֹּא זָוּוּ מִפֶּה
וְהַעוֹלָם בָּלוּ חָג סְבִיבָם.
עֲבָשׁוּ, עִם כָּל הָאֲנָשִׁים בְּרַחוּבוֹת,
גַּם הֵם פּוֹתְהִים מִמְרִיּוֹת.

מלכים ג'

עכָּשׁוּ, זֶה מַה שֶׁהוֹרִישׁ לוֹ אָבִיו,
וְהוּא הָיָה צָעִיר, וְהָאֵב הָיָה הָרִי.
בְּרוּר, בְּבָר אֲזוּ הוּא תַּמָּה
עַל הַתְּאֵזָה הַזֹּאת לְשָׂרְרָה,
אָבֵל הוּא לֹא זִלְזַל בָּהּ.
לְפָחוֹת לֹא בְזִמְן תִּהְיֶה,
כְּשֶׁהֲצִלִּיחָה לְהַשִּׁיג לוֹ אֶלֶף נָשִׁים,
עַד שֶׁמִּפְלָצַת הַדָּם הִגְדֹּלָה
קָרְסָה - הִיא וּמִנְפִירֶיהָ -
עַל הָאֲרוֹזוֹת שָׁלוֹ.
כָּל הַסּוּסִים חֲזְרוּ סוּפְסוֹף
מִהַשְּׁטָחִים הַפְּרוּעִים,
שָׂאֵשׁ אֵינְסוּפִית בְּעָרָה בָּהֶם,
וּבְרֹאשׁ רֶכּוֹן הוֹשִׁיטוּ
צוֹאֲרֵם לְפָיִם.
אֲחֵרֵי יוֹם שָׁלֵם בְּאוֹר,
הִיָּרַח וְהַכּוֹכָבִים
שָׁטְפוּ אֶת הַסָּחַי מְגוּפָם
וְהַתְּרַעְנָנוּ בְּכַחַל הַמִּשְׁחִיר.
בְּחֻצוֹת, כְּמוֹ מִצְנָחִים בְּקֶרֶב מִיָּתֵר,
הֵם נִחְתּוּ עַל אִישׁוֹנֵי הַסּוּסִים.
אֶפְלוּ הַיּוֹם, עֲדָנִים אַחַר כָּד,
קִהְלַת נִזְכָּר אִידָּ בְּרַעַשׁ תִּהְיֶה
רְאֵה לָהֶם בְּעֵינַי
אֶת כָּל מַה שֶׁתִּיָּחַ וְיִהְיֶה.
אֶת הַכֹּל -
הוּא בּוֹהָה בְּמִכּוֹנֵית הַכְּתֻמָּה בְּחַנְיּוֹן -
אֶת הַכֹּל, רַק לֹא אֶת זֶה.

דברי הימים ד'

כָּחַל, כְּמַעַט סָגַל,
כְּמוֹ שֶׁהָיָה אוֹהֵב לְלַבֵּשׁ
מִסָּבִיב לְאֵיִם נְדָחִים,
אוֹ הַקִּיסָר שֶׁלָּנוּ.
גַּם הוּא הִגִּיעַ מֵאֵי נְדָח,
וַיּוֹם אֶחָד, פֶּתְאִים,
כִּי זֶה הָיָה פֶּתְאִים,
הוּא לָבַשׁ אֶת הַחֲלִיפָה הַכְּחָלָה
וְהִפָּךְ לְקִיסָר שֶׁלָּנוּ.
עֲכָשׁוּ, כְּלָנוּ חֲלִיפוֹת כְּחִלוֹת,
וְהָאֵי הַנְּדָח הוּא בִּירַת הָאֵימְפֵרִיָּה,
וַיִּכְשֶׁה־קִיסָר נוֹאִם בְּכַפֵּר -
גְּבָרִים אוֹמְרִים: "הִנֵּה אִישׁ הַזֶּקֶן",
וְנָשִׂים: "אֵיזָה גִבּוֹר מְרָשִׁים",
וְהָיָה הַכָּחַל, כָּחַל עֲמוֹק,
הַחוּגֵר אוֹתָנוּ מִכָּל צַד,
וְהַגְּלִים לְבָנָי הַבְּלוֹרִית,
וְאִפְלוּ הָאִפְקֵי שֶׁלָּנוּ,
הָאוֹהֵב לְהַתְּעַרְפֵּל מֵעֲלֵינוּ
וְלַגְעַת כְּנוֹ בָּאֵף מִנְּזֹל -
כְּלָם, מִפּוֹשׁ כְּלָם.
וַיּוֹם אֶחָד, פֶּתְאִים,
כִּי זֶה הָיָה פֶּתְאִים,
הַכְּנוֹ שֶׁאֲנֵהֲנוּ מִרְכּוּז הָעוֹלָם.

אבטיח קר

לא רק בני אדם
יושבים בלילה יולי
במרפסת בית שבהר המיער
ומסתכלים על האורות במפריץ.
צפירת האניות פורעת גם את הקתול,
המפנה מבט אליה
ורגע אחר כך חוזר להתחדד
הישר אל תוך הסבך.
בטנג'יר, אלכסנדריה, בירות,
יושבים עכשו גברים
המאמצים עינים לאורות הרחוקים,
ונשים בולעות בכל לבן
את ריחו העמוק של הלילה.
"אהו!"
הם נאנחים - אלה ואלה -
"אהו!"
המתמוג עם יללה מהסבך
של משהו שטרף או נטרף שם,
ועם צלילים שנמשו התנה כלשהי
וברחו אל המרפסת
לנוח סופסוף על הכסא הפנוי.

סיציליה

ליל ירח מלא
על הים התיכון,
הישן בחיוף עם בטנו הגדולה
העולה ויורדת, שלונה,
עם בטנה של אישה רחוקה.

בטנה של אישה רחוקה.

לילה טוב לים התיכון
הנוחר אדוות פסופות
על פפות רגליהם
של איים עתיקים
המחבקים אותו הלילה.
בתולות הים בתהומות
מחבקות אותו הלילה;
נימפות היערות,
אמזונות, פיורת,
סירנות בערים שנרדמו לעולם,
מחבקות אותו בלילה
המטביע הזה,
בלילה המורף, המטביע הזה,
ומחכות בקלומן,
עם עיני הפקוחות,
לצלצול אחד ממנה.

סרט מקסיקאי

ברור שיזציאו אותי להורג,
אבל אני מקנה
שהם יקחו את הזמן.
אחרי הכל, בשאמת כל על הלולאה,
רנע לפני שיכרכו אותה על צוארי,
לא יהיה אכפת לי
אם היא תהיה שוורה ביד אמן,
אבל, בבקשה, שתהיה מחבל סיול,
שמוצרים אותו - אי - בהצי האי יוקטן.
אמיליה היפה,
איך אני מתגעגע לאמיליה היפה
מחצי האי יוקטן.
היא היתה נותנת לי נשיקת בפה,
ואני הייתי מהזיר לה נשיקת בפה,
כל הלילה, כל לילה,
עד שנגדמנו
זה על גופה הארץ של זו,
על שצרה השחור-שחור.

אמיליה היפה.

בצהרים, בשקמתי,
היא כבר הספיקה לחנך אל העולם
ולשנות עוד כמה דברים.
ואז, מתחת לסככה,
בחצר ביתה הפשוט
שבחצי האי יוקטן,

אמיליה היפה ואני
היינו מתישבים
ומציאים את הסיבים
מתוך עלי האגבה,
"שמוצרים מהם, אהוב,
חבלי סיזל טובים".
קנין שלם ככה, יום-יום,
יום צונן בין הערבים
הסגלים והפתמים,
ואצל ארמונדו הצולע בערב,
בירות ויון והמון דגים,
ואח של אמיליה, מזה שמו,
מנגן כל כך יפה בגיטרה
וישר על לשנות את העולם.
ובליזה - אי - כל הליזה,
היא היתה נותנת לי נשיקת בפה,
ואני הייתי מחזיר לה נשיקת בפה,
והיא היתה לוועסת לי ת'חנה,
ואני הייתי בווער לה בשדים
והיא היתה מדהימה לי ת'צין
ואני הייתי נואק לה בפום.
או, בכקשה - בכקשה אחרונה -
שחלולאה תהיה מחבל סיזל.
ועכשו, שימו אותה במהירות על צוארי -
אני רוצה להגיע בכר
לאמיליה שלי.

מספרת אורי

רעש אחרי רעש בכה.
(השיחה שלה במרפסת,
העורב, השכנה -
איכשהו, הם חלק מהשקט.)
גם המפל בנחל יהודיה -
לפחות ביום ההוא.
"תקפין, תקפין פּכָר",
הם צעקו,
שם, רחוק למטה.
הבל היה שקט סביב.
מרחב ירק, שלו,
בלי נמרי שן-הרב וממותות,
שמים תכלים בלי מפוקים.
בזמן האחרון אין ספר מדע פופולרי
בלי שנים-שלשה לקטים-ציידים.
וגם מסבירים שם בברור
מה הם היו עושים במקומי,
אני מתכוון, הקטים-ציידים,
שאהבו, כך פותכים שם,
להיות בקבוצות -
ובגלל זה גם אנהנו.
רחש קל נשמע משמאלי.
אני מפנה מיד את הראש.
משהו זו שם בין השיהים,
מסרק אותם לצדדים
כמו ה"שביל באמצע"
שהיה פופולרי אצלי,
עד שהיא הגיעה.

"תקפיץ בבר, למה אתה מחכה?"
שני סנפירי אֲזָנִים מגיחים מהשיחים.
כל השמים השחירו מסוקים,
התמלאו בדהרת הולקירות של ונגר.
רחוק, בברכה שבתחתית המפל,
קצף לבן חפף
את ראשי הסלעים הקרחים.
"מתאים לך לבן", היא אמרה.
"לא אדם, אתה לא פנקיסט".
השוּעַל נעצר, הסתפל עלי
בהטית ראש זעירה -
והמשיך בדרך.
הלאה.
בלי לקפיץ לשום מקום.

זאב הים

אף פעם לא שכבתי עם זונה.
אם פי ערב אחד,
בדיוק לפני עשרים שנה,
נרתי אז במזרח העיר
עם חבר שחזר מאז בתשובה -
התאים לו:
הגבול שלו התנוסס מעיניו
כמו פרבלת אדמה
של הודו תזזיתי.
הרמתי אליה מלבון
אבל היא היתה יקרה,
וזה היה הכי קרוב
שנצמדתי פעם לזונה.

אה, פליקס,
בן, קראו לו פליקס,
לבן המחזור שלי בפנימיה.
ועל הגרומאה תהיא,
כל כחה י"א -
דולפינים, חרמום בלי סוף -
הפלגנו ליון;
הישר למועדון בפיראוס.
צלחות נשברו,
מישהו בקלצה פתחה
שר בגרון רקוב מאוזו,
מלכסנת אחת
ישבה גם לי על הפרד,

וְהִכְרַבְתָּ הָאֲדָמָה שֶׁל בְּלָנוּ
עֶקְבָה אַחֲרֵי הַגֵּב שֶׁל פְּלִיקָם,
שָׁקָם עִם שִׁלּוֹ -
הַיְחִיד בֵּינֵינוּ -
וְנִכְנָם אֶתְּהָ לְהִדָּר בְּצַד.

עָבְרוּ בְמֹה שָׁנִים עַד שֶׁלְמַדְתִּי -
בְּשַׁעוֹר בְּלִטְיָנִית -
שֶׁ-Felix פְּרוֹשׁוֹ מֵאֲשֶׁר.

בוֹנְנָה

א

הִלְצָה קְצָרָה עַל הַטּוֹרֵם
שֶׁהִתְרַגַּל בְּכָר לְעִירָם,
גְּרָבִים,
מִכְנָסִים אֲרָכִים -
כְּפֹתוֹר אֲחֵרֵי כְּפֹתוֹר
הַחֶרֶף מִגִּיעַ,
הוֹפֵךְ אֶת הַקַּיִץ עִם נְסִיעוֹתָיו
לְזָרוֹן צָהֹב.
לֹא יָדַעְתִּי
(אִיךָ יִכְלַתִּי לְדַעַת?)
שֶׁאֶפְשָׁר לְהִתְנַעֵנֵעַ כֹּד לְעוֹנָה.

ב

לפְעָמִים הַנְּעֻגִים שְׁלִי
הֵם לְמָה שֶׁתְּהִי.
עֲכָשׂוּ הֵם לְמָה שֶׁיִּחְסַר.
קִיץ,
בְּפִתּוּרִים פְּתוּחִים
טוֹבְעִים בְּחֹזֶה הַשְּׁעִיר.
הַמְצִיל הָיָה עָסוּק -
דִּבֶּר בְּטַח בְּמִלְפּוֹן
אוֹ הַסְתַּבֵּל עַל אֵיזָה תַּחַת -
וְלֹא שָׁם לֵב שֶׁתִּים יִתְרוֹקֵן
וְכֵלָם,
בְּלֵם יִטְבְּעוּ.

ד.ת. בפסטיבל מטולה

הפטייר, שלא כהרגלו,
היה במצב רוח נפלא.
נפלא,
כל כך נפלא,
עד שעל גב ערב קריר -
אחרי יום לבן מרוב חם -
רקבו אליו הנימפות למטולה.

מטולה בארוות האפק.

- מירה, מהגן, זוכר?
- דליה, של ליפשיץ,
החבר הכי טוב שלך
עד שעזבתם את היפה.
והפטייר, שלא כהרגלו,
היה במצב רוח נפלא,
"מירה, ברור", הוא ענה
לאם הגדולה שירדה
מגב הערב הקריר,
לנימפה שקשרה בארוה
את השמש הצורחת.
"ליפשיץ, התמכרי ד"ש לליפשיץ",
הוא אמר בפזוז פרסות
כמו לפני עשרות שנים,
"אל תשכחי", לחש,
ועלה על הכמה אל הקהל המריע
לשיר שוב ספור אהבה קדמוני
בין ונום לאדונים.

שבטי ישראל 34, ירושלים

כל הבקר הַזְדִּינְתִּי עִם שְׂרַת הַחֲנוּדָה,
וְלֹא שָׁסַבְלֹתִי מִזֶּה בְּמִיחֹד.
יֵשׁ מִשְׁהוּ מִפְתָּה בְּפוּטָנָה הַזֹּאת,
בִּיחֹד בְּשֶׁהִיא נִצְמַדַת אֵלַי
עִם הַחֲלָצָה הַגְּדוּלָּה שְׁלָהּ,
שְׁנַיִם-שְׁלֹשָׁה בְּפִתוּרִים פְּתוּחִים
וּבְלִי חֲזִיזָה וְתַחֲתוּנִים.
גַּם הוּא רָצָה לְזַיֵּן אוֹתָהּ -
לֹא זוֹכֵר בְּשׁוּם אִפֶּן מִי הוּא הָיָה -
וְהוּא זַיֵּן אוֹתָהּ.
אַחֵר כֵּךְ הִיא בָּאָה אֵלַי,
מְלֵאָה בְּזֶרַע שְׁלוֹ.
הָיָה בָּהּ מִשְׁהוּ רְגוּעַ,
כְּמוֹ אַחֲרֵי זַיֵּון מוֹב,
וְזֶה בְּאֵמַת לֹא הִפְרִיעַ לִי.
לָמָּה שְׁיִפְרִיעַ לִי?
אַבְל הַשְּׁקֵמָה הַהוּא,
בִּינְיָהוּעֲרָבִים הַכְּתוּמִים הָאֵלֶּה
עַל הַפְּנִים שְׁלָהּ,
שְׁבָהֶם אַחֲרֵי יוֹם שְׁלֵם בְּשׁוּמֵשׁ
עִם גּוּפָם הַמְּשֻׁתָּלָל,
הַדְּגִים הוֹזְרִים לְמִצּוֹלוֹת
וְרַעַד קַל עוֹבֵר בָּהֶם.
לָמָּה לְהַכְחִישׁ? גַּם בִּי.
לְמִרוֹת שְׁכַבְּרָה קִבְּלֹתִי תַּמְּשֻׁרָה הַנְּחָשׁקָתָה,
גַּם בִּי בְּאוֹתוֹ רְגַע עֵבֶר רַעַד קַל.

הרחוב הכי ארוך בעולם

או קחו למשל את הפעם שהיא
שהתישבתני מולו
ובקשתי שילוח לי אף שקל.
לא היה לי אז גרוש,
אפלו לא לאומבום,
ובלילה קיצי תל אביבי
הלכתי אליו ברגל
מהקצה לקצה.
איך מתארים לילה כזה
למי שלא שמע מימי
על תל אביב התיא?
בצפון הנגב, למשל, הירח,
כשהוא מלא ומפתיע אותך
מבעד צלליות של ברושים,
או מנח על עב שחורה
כמו זוג קרניים של פר,
שיודע שמחר ילקח לשם.

דרך החלון,
בין מלים שנמשכו לעולם
("זה לא בסדר ש-";
"אתה צריך להיות יותר-"),
לילה תל אביבי,
ך כמו אנדה,
נפנף לי ולחש "תראתי!".
הפר, ביחד אתנו,
הרים את מבטו,
ובלנו ראינו פתאם
איך מרקות הסהר -
צומחות קרני זרב.

נובמבר ליד הים

יְנֻשׁוּפִים
מִלְבִּינִים אֶת הַלַּיְלָה;
תַּנִּים -
תַּנִּים נִזְכָּרִים בְּזַמְנֵי אַחֲרֵי
וּמִיָּלָה, לָלִים,
לָלִים.
מָה הָיָה בְּזַמְנֵי הָהֵם,
אֲנִי שׁוֹאֵל אֶת עֲצָמוֹ,
לַיְלָה לַיְלָה שׁוֹאֵל אֶת עֲצָמוֹ
וּמְרִים אֶתֶם רֹאשׁ לַיְרָח.

אופיראלה

יום אחד השמש
תנע גם ברצפת היער,
והנימפה היפה תענה.
היא כבר לא צעירה הנימפה,
היא יותר מזה - בהרבה! -
"She's a woman".
תקשיבו לנאקות הקופים,
לצוחות הגרוניות של תבים,
כשהיא עוברת בין עצים,
עם העלים הרועדים,
ונשם מאיזה ים במרחק,
שעיר זרה, גדולה, שפכה אליו
סדינים בלי קמט,
מרטיב את שערה השחור.
גרונית, נואקת, בשער רטב,
כמו בפרטים בעיר ההיא,
היא מהלכת ברצפת היער
ששמש לא נגעה בה עדיו.

תוכן העניינים

- עֶקֶר 7
- נאום הַנָּה 8
- אָה־לָּה אוֹבִידִים 10
- אנונימוס 12
- נְרָקִיסוֹס בן 52 14
- בשירותי הספרייה באלכסנדריה 15
- הארון 16
- בְּשִׁרְעָפִי היום 17
- בחודש מרס הנפלא 2 18
- אבי 19
- וֶרְטִיגוֹ 15 20
- ההידרה מִלְרָנָה 21
- Flauto dolce 22
- אֲבוּ אֵל הַיְנָה 24
- סרנדת קיץ 25
- 1989 26
- Meizu M2 Note 28
- Ikeda Sound Labs 30
- זְכַרְיָאם יַנְסֵן 32
- Kurfürstendamm 34
- Project Tic-Toc 36
- מתחת לעץ השיטה 39
- Stainless Steel 40
- מלון פלמינגו 42
- בְּרִטָה השמנה 45
- קו 947 46
- Jean Marais 48
- סינמה בלש 50
- פורד מוסטנג 52

- מקם פְּלֶנֶק - שלושה שירים
57 רְצַח
60 הבגידה
63 הַנְּגָאוּבֵר 5
ביקניי צהוב - שני שירים
67 ברברה
68 בְּרֵלִי הֵלֶם
מילים ללא תווים - שתי פנמוזיות ושיר
70 פנמוזיה בלה מזוזר
72 פנמוזיה ברה מזוזר
74 כמה מטרים מבית ניר
מֵיל כורסה - ארבעה שירים
79 שמונת פְּרִנְנָמִי
80 פומו 8
82 Bubalus bubalis
84 ערוץ 8
חורף בעמן - ארבעה שירים
86 ההלוויה
88 עבדאללה
90 חסן
92 אהובותיו של חוסין

- 95 מול אחמד את סלים
96 פואמה 2
98 אלוף העולם
99 פריז
100 מלכים ג'
101 דברי הימים ד'
102 אבטיה קר
103 סיציליה
104 סרט מקסיקאי
106 מספרת אורי
108 זאב הים
110 בוננה
112 ד.ת. בפסטיבל מטולה
113 שבטי ישראל 34, ירושלים
114 הרחוב הכי ארוך בעולם
115 נובמבר ליד הים
116 אוֹפִּירְאֵלָה

'בשירותי הספרייה באלכסנדריה' הוא הספר

המאה ושנים־עשר בסדרת פְּטָדָה - אבן

מאבני החושן. נדפס אופסט בגופן

"דרוגולין" על נייר נמול עץ

90 גרם

אבן חושן, רעננה 2017